ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

6

Çeviren: Vivet Kanetti

31. basım

CAN
ÇOCUK

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

6

Çeviren: Vivet Kanetti

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gelengül Erkara

1. Basım: 1988
31. Basım: 2000 adet, Ocak 2021
ISBN 978-975-510-007-4
Le Petit Nicolas, René Goscinny /
Jean Jacques Sempé

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

René Goscinny

"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

PITIRCIK

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

6

İçindekiler

Satranç Oynadık

Pazar günü hava soğuk ve yağmurluydu, ama benim umurumda olmadı; çünkü Lüplüplere davetliydim. Lüplüp, çok şişko, boğazına oldukça düşkün bir arkadaştır. Onunla çok eğleniriz, kapıştığımız zamanlarda bile.

Lüplüplerin evine vardığımda kapıyı annesi açtı. Lüplüp'le babası sofraya oturmuş beni bekliyorlardı.

"Geç kaldın," dedi Lüplüp.

"Ağzın doluyken konuşma," dedi babası. "Şu tereyağını da bana uzat."

Kahvaltıda ikişer bardak kakao içtik. Kakao dışında kremalı pasta, kızarmış ekmek, reçel, tereyağı, salam, peynir vardı.

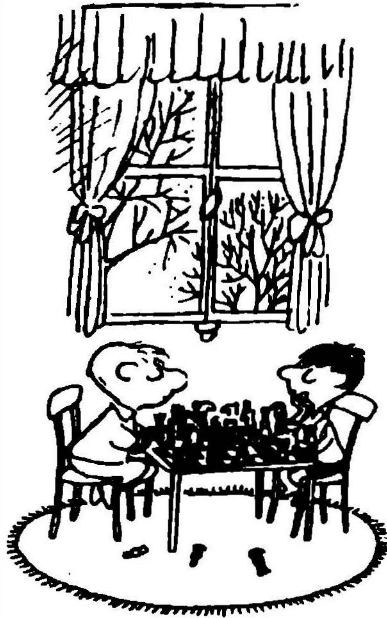
Her şeyi bitirdiğimizde Lüplüp öğlenden arta kalan kuru fasulyeyi istedi. Benim bir tadına bakmamı istiyordu. Ama annesi akşama hiçbir şey yiyemeye-

ceğimizi, zaten öğlen yemeğinden hiç fasulye artmadığını söyledi. Ben zaten aç değildim artık.

Oynamak için sofradan kalktık. Lüplüp'ün annesi çok uslu durmamızı, ortalığı dağıtmamamızı, çünkü sabahtan beri Lüplüp'ün odasıyla uğraştığını söyledi.

"Trencilik, otomobilcilik, misket ve futbol oynarız," dedi Lüplüp.

"Hayır, kesinlikle hayır!" dedi annesi. "Odanın ahıra dönmesini istemiyorum. Daha sakin oyunlar bulun!"

"Nasıl yani?" dedi Lüplüp.

"Benim aklıma bir şey geldi," dedi Lüplüp'ün babası. "Size yeryüzünün en akıllı oyununu öğreteceğim. Odanıza gidin, şimdi geliyorum."

Lüplüp'ün odasına gittik. Oda gerçekten çok derli topluydu.

Sonra babası, kolunun altında bir satranç takımıyla geldi.

"Satranç mı? Ama biz satranç oynamasını bilmiyoruz ki!" dedi Lüplüp.

"Daha iyi ya," dedi babası. "Ben size öğreteceğim. Göreceksiniz, harika bir oyundur."

Gerçekten çok ilginç şeymiş şu satranç!

Lüplüp'ün babası, bize satranç taşlarının dama tahtasına nasıl yerleştirildiğini gösterdi. Damada üstüme yoktur. Piyadeleri, kaleleri, filleri, atları, şahı ve veziri gösterdi, onları nasıl yürüteceğimizi, düşmanın taşlarını nasıl alacağımızı anlattı.

"Satranç, iki ordulu bir savaş gibidir," dedi Lüplüp'ün babası. "Siz de generallerisiniz."

Lüplüp'ün babası, iki eline birer satranç taşı aldı, ellerini yumdu, sonra onları bana doğru uzattı. Bir elini işaret ettim. Bana beyaz taşlar düştü. Oynamaya koyulduk.

Lüplüp'ün babası çok tatlı adamdır. Bizi yönlendirmek, yanlış oynayıp oynamadığımızı söylemek için yanımıza oturdu. Lüplüp'ün annesi geldi, masa ba-

şında oturarak oynadığımızı görünce çok keyiflendi. Sonra Lüplüp'ün babası bir fili kımıldattı, gülerek yitirdiğimi söyledi.

"Peki, oyunu anladınız sanırım," dedi Lüplüp'ün babası. "Şimdi Pıtırcık siyah taşları alacak, tek başınıza oynayacaksınız."

Kapıdan çıkarken de Lüplüp'ün annesine, her şeyin taktik sorunu olduğunu söyledi. Sonra, "Gerçekten hiç fasulye kalmadı mı?" diye sordu.

Siyah taşların kötü yanı, Lüplüp'ün reçelli elleri yüzünden yapış yapış olmalarıydı.

"Savaş başlıyor!" dedi Lüplüp. "İleri! Bumm!"

Bir piyadesini oynattı.

Ben atımı sürdüm. En kolay ilerleyen taş attır. Dümdüz gider, sonra birden yana sapar, aynı zamanda en kıyağıdır, çünkü isterse atlayabilir de.

"Beyaz şövalye düşmandan korkmaz!" diye bağırdım.

"İleri! Vrum bum bum bum!" dedi Lüplüp, trampet sesi çıkarıp birkaç taşı elinin tersiyle iterek.

"Hey," dedim, "bunu yapmaya hakkın yok."

"Kendini koru, kalleş!" diye bağırdı Lüplüp.

Geçen pazar, Dalgacı'nın evinde o da bizimle birlikte şövalyeli ve şatolu bir film izlemişti.

Ben iki elimle taşlarımı savurdum, top ve makineli tüfek sesi çıkarttım.

"Ratatatata!"

Benim taşlarımla Lüplüp'ünkiler karşılaşınca bir kısmı devrildi.

"Bir saniye! Bu sayılmaz!" dedi Lüplüp. "Makineli tüfek kullandın. O dönemde makineli tüfek yoktu. Yalnız top kullan, bum! Ya da kılıç, çat çat! Hile yapacaksak hiç oynamayalım."

Lüplüp haklıydı.

"Peki," dedim.

Satranç oynamaya devam ettik. Tahtanın üstüne düşmüş bütün taşlar yüzünden benim fili çok zor ilerletebildim.

Lüplüp parmağıyla, misket gibi, bing, filini atımın üstüne attı, atım devrildi. Ben kalemi vezirinin üstüne sürdüm.

"Sayılmaz," dedi Lüplüp. "Kale dümdüz gider, sen onu bir fil gibi yandan attın."

"Zafer bizim!" diye bağırdım. "İleri, yiğit şövalyeler! Onları sardık! Kral Artür için! Bum bum!"

Parmaklarımla bir sürü taşı attım. Müthişti.

"Dur," dedi Lüplüp. "Parmaklarla çok kolay oluyor, bu işi misketlerle yapsak? Misketler top olsun, bum bum!"

"Evet," dedim. "Ama dama tahtasının üstünde yer yok."

"Olsun," dedi Lüplüp. "Sen odanın bir ucunda dur, ben öbür ucunda. Taşları yatağın, masanın, iskemlenin altına da gizleyebiliriz."

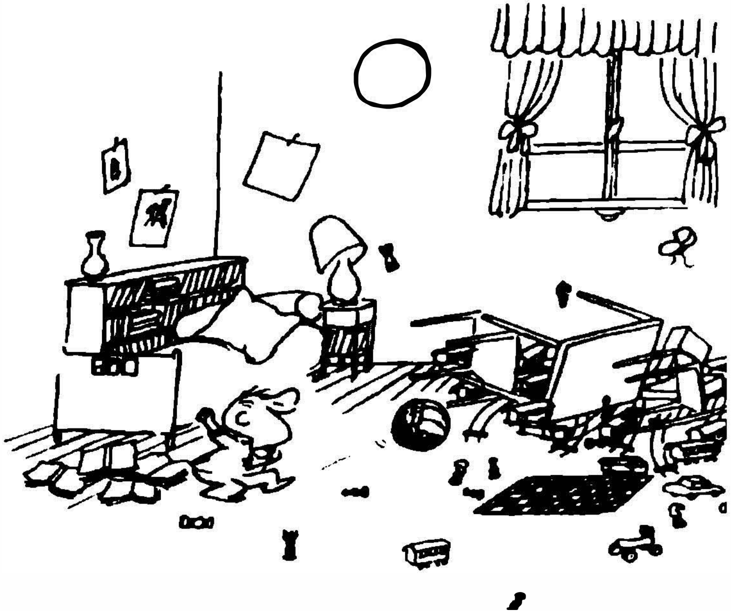
Lüplüp, dolabından misketlerini çıkarmaya gitti. Dolap odadan çok daha az düzenliydi. Halının üstüne bir sürü şey düştü.

Ben bir avucumun içine siyah bir taş, öbürünün içine beyaz bir taş gizledim. Lüplüp'e beyaz taşlar düştü.

Misketleri "Bom" diyerek fırlatmaya başladık. Taşlarımızı çok iyi yerleştirdiğimizden onlara vurmak zor oluyordu.

"Trenin vagonlarıyla küçük arabalarını tank gibi kullansak?" dedim.

Lüplüp, dolabından trenini ve küçük arabalarını çıkardı. Askerleri arabaların içine yerleştirdik. Tankları ilerlettik, "Vrum vrum!" diye.

"Ama askerler tankların içinde olurlarsa misketlerle onları hiç vuramayız," dedi Lüplüp.

"Üstlerine bomba atalım," dedim.

Misket dolu ellerimizle uçak numarası yaptık. "Vrum, vrum" diye sesler çıkarıyorduk. Tankların tam üstünden geçerken de misketleri bırakıyorduk. "Bum!" Ama misketlerin vagonlara da, arabalara da bir zararı dokunmuyordu.

Lüplüp, futbol topunu getirdi. Bana da denizde oynaması için kendisine aldıkları kırmızı ve mavi bir top verdi. Toplarımızı tankların üstüne attık. Harikaydı!

Sonra Lüplüp çok güçlü bir şut attı. Futbol topu kapıya çarptı, masanın üstüne sıçradı, mürekkep şişesini devirdi.

O sırada Lüplüp'ün annesi odaya girdi.

Lüplüp'ün annesinin tepesi atmıştı! Lüplüp'e, bu akşam yalnızca tek tatlıyla yetineceğini, bana da artık

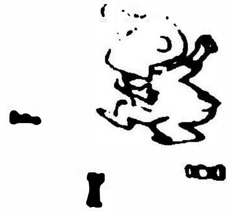
geç olduğunu, zavallı annemin yanına bir an önce dönmemi söyledi.

Yazık ki yarım kaldı, yoksa çok kıyak bir oyun, satranç! Havalar düzelir düzelmez boş arsaya satranç oynamaya gideceğiz. Çünkü "vrum, bum bum!" diye evde oynanacak bir oyun değil şu satranç.

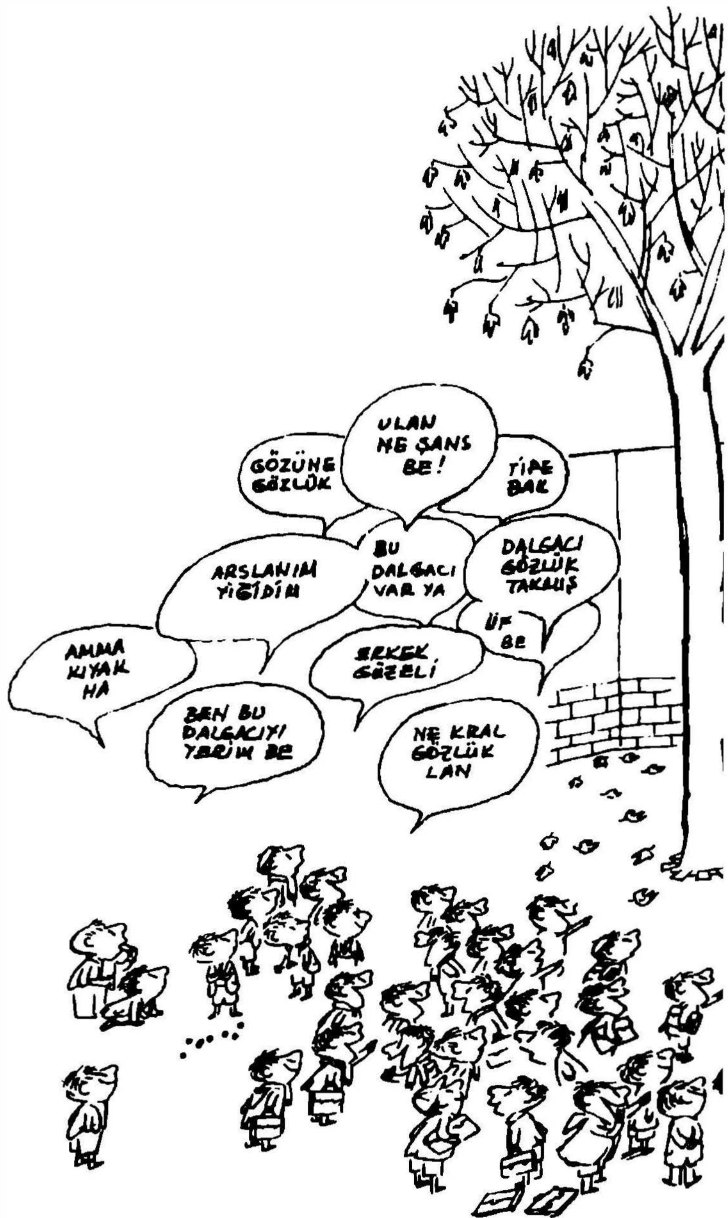
Dalgacı Gözlük Takıyor

Bu sabah Dalgacı'yı görünce çok şaşırdık. Gözünde gözlük vardı. Dalgacı iyi bir arkadaşımız. Sınıfın da sonuncusudur. Sanırım ona bu yüzden gözlük takmışlar.

"Doktor, annemle babama, belki iyi göremediğim için sınıfın sonuncusu olduğumu söyledi. Beni gözlükçüye götürdüler. Mağazadaki adam acıtmayan bir makineyle gözlerime baktı. Hiçbir anlama gelmeyen bir sürü harf okuttu. Sonra bu gözlüğü verdi. Şimdi de heyt! Artık sınıfın sonuncusu olmayacağım," dedi Dalgacı.

Bu gözlük olayı beni biraz şaşırttı. Çünkü Dalgacı, sınıfta iyi görmüyorsa sık sık uyukladığı içindir. Ama belki artık gözlük, uyumasına engel olur. Hem gerçekten sınıfın

GÖZÜNE GÖZLÜK
ULAN NE ŞANS BE!
TİPE BAK
ARSLANIM YİĞİDİM
BU DALGACI VAR YA
DALGACI GÖZLÜK TAKMIŞ
ÜF BE
AMMA KIYAK HA
ERKEK GÜZELİ
BEN BU DALGACIYI YERİM BE
NE KRAL GÖZLÜK LAN

sempé

birincisi olan Çarpım, sınıfta gözlük takan tek çocuk. Onu istediğimiz gibi dövemeyişimiz de bu yüzden.

Çarpım, Dalgacı'nın gözlük takmasına hiç sevinmedi. Öğretmenin kuzusu olduğu için, hep başka bir arkadaşın yerini almasından korkar. Biz, dostumuz Dalgacı'nın artık sınıfın birincisi olacağını öğrenince çok sevindik.

"Gözlüğümü gördün mü? Şimdi her derste ben birinci olacağım. Öğretmen haritalar almaya beni yollayacak, karatahtayı ben sileceğim. Yaaa," dedi Dalgacı, Çarpım'a.

"Hayır efendim! Hayır efendim! Sınıfın birincisi benim. Hem sonra okula gözlükle gelmeye hakkın yok senin," dedi Çarpım.

"Hem de ne biçim hakkım var. Yok yahu, daha neler. Artık sınıfın tek kuzusu sen olmayacaksın," dedi Dalgacı. "Yaaa!"

"Ben de babama bana gözlük almasını söyleyeceğim. Ben de sınıfın birincisi olacağım," dedi Sırım.

"Hepimiz babalarımıza bize gözlük almasını söyleyeceğiz. Hepimiz sınıfın birincisi ve öğretmenin kuzusu olacağız," dedi Gümüş.

O zaman müthiş bir şey oldu. Çarpım bağırmaya, ağlamaya koyuldu. Kopyacılık ettiğimizi, birinci olmaya hakkımız olmadığını, bizleri şikâyet edeceğini, kimsenin kendisini sevmediğini, çok mutsuz olduğunu, intihar edeceğini söyledi.

Karagöz koşa koşa geldi, "Ne oluyor burada? Çarpım niçin böyle ağlıyorsun? Gözlerimin içine bak ve beni yanıtla," dedi.

"Hepsi gözlük takmak istiyor!" dedi Çarpım, hıçkırarak.

Karagöz, Çarpım'a baktı. Hepimize baktı. Eliyle ağzını sildi, sonra, "Gözlerimin içine bakın. Sorunlarınızı anlamaya çalışacak değilim. Size söyleyebileceğim tek şey şu: Bir daha bağırdığınızı duyarsam kimsenin gözünün yaşına bakmam. Çarpım, bir bardak su iç ve birkaç saniye soluk alma. Sizi de bir daha duymayayım," dedi.

Ve hıçkırması kesilmeyen Çarpım'la gitti.

"Hey, derse kalktığımızda gözlüğünü ödünç verecek misin bize?" diye sordum Dalgacı'ya.

"Ya yazılılarda?" dedi Dırdır.

"Yazılılarda gözlük bana da gerekli. Birinci olmazsam babam gözlüğümü takmadığımı anlar, gürültüyü koparır. Hem hiçbir şeyimi ödünç vermemden hoşlanmaz. Ama sözlülerde idare ederim."

Gerçekten çok esaslı arkadaş şu Dalgacı. Gözlüğünü azıcık takmama izin vermesini söyledim.

Dalgacı'nın nasıl birinci olabileceğini hiç bilemiyorum. Gözlüğüyle insan her şeyi ters görüyor, ayaklarınıza baktığınızda onları yüzünüzün yanı başında sanıyorsunuz.

Sonra gözlüğü Gümüş'e geçirdim. Gümüş, Sırım'a verdi. Sırım, Tıngır'ın gözüne taktı. Tıngır, Dırdır'a geçirdi. Dırdır, Toraman'a fırlattı. Toraman şaşı numarası yaparak bizi çok güldürdü. Sonra gözlüğü Lüplüp almak istedi. İşte o zaman olay çıktı.

"Sana vermiyorum. Ellerin yağ içinde, gözlüğümü kirleteceksin. Camların ardından bir şey göremeyince gözlük takmaya hiç gerek yok. Sonra onları temizlemek sorun oluyor. Elleri yağlı bir salak yüzünden yine sınıfın sonuncusu olursam, babam televizyon izlememi yasaklayacak," dedi Dalgacı.

Dalgacı gözlüğünü taktı. Ama Lüplüp hiç hoşnut değildi.

"Yağlı ellerimi suratına yapıştırayım mı?" diye sordu Dalgacı'ya.

"Bana vuramazsın, gözlüğüm var, yaa!" dedi Dalgacı.

"Öyleyse çıkar gözlüğünü."

"Hayır efendim," dedi Dalgacı.

"Ah siz sınıfın birincileri yok musunuz, hepiniz korkaksınız," dedi Lüplüp.

"Ben mi korkakmışım?" diye bağırdı Dalgacı.

"Evet efendim, gözlük takıyorsun," dedi Lüplüp.

"Kim korkakmış göreceğiz," dedi Dalgacı ve gözlüğünü çıkardı.

İkisi de çok öfkeliydi, ama dövüşemediler, çünkü Karagöz koşarak geldi.

"Gene ne oldu?" diye sordu.

"Gözlük takmamı istemiyor!" diye bağırdı Lüplüp.

"O da yağlı elleriyle gözlüğümü kirletmek istiyor!" diye bağırdı Dalgacı.

Karagöz, ellerini yüzünde gezdirdi. Yanakları sarkmıştı. Bunu yaptığı zaman dalga geçmenin sırası değildir.

"Gözlerimin içine bakın ikiniz. Yine neler icat ettiğinizi bilmiyorum, ama artık bu gözlük sözünü duymak istemiyorum," dedi. "'Teneffüste saçmalayıp ortalığı birbirine katmamalıyım ve gözetmen beyi rahatsız etmemeliyim'. Evet, bu cümleyi yarına elli kere yazacaksınız."

Ve zili çalmaya gitti.

Sıraya girdiğimizde Dalgacı, Lüplüp'e, elleri kuruduğunda gözlüğü kendisine ödünç vereceğini söyledi. Gerçekten çok esaslı arkadaştır şu Dalgacı.

Coğrafya dersiydi. Dalgacı, ellerini ceketine silen Lüplüp'e gözlüğünü geçirdi. Lüplüp gözlüğü taktı, ama çok şanssız çocuk, öğretmenin tam önünde olduğunu görmedi.

"Soytarılık yapmaktan vazgeç Lüplüp!" diye bağırdı öğretmen. "Öyle şaşı şaşı da bakma. Bir rüzgâr esse böyle kalırsınız! Hadi dışarı!"

Lüplüp, gözlükle birlikte dışarı çıktı. Az kalsın kapıya toslayacaktı.

Sonra öğretmen Dalgacı'yı tahtaya kaldırdı. Tabii gözlüksüz hiç olmadı. Dalgacı sıfır aldı.

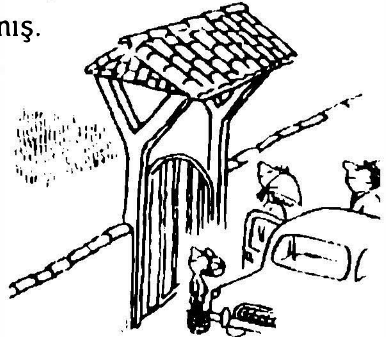
Hava Almaya Gidiyoruz

Pazar günü, Bay Gündoğdu'nun köydeki yeni evine gideceğiz. Bay Gündoğdu, babamın çalıştığı büronun muhasebecisi. Benim yaşımda bir oğlu varmış. Oğlanın adı Tıntın'mış. Çok tatlı çocukmuş Tıntın.

Ben bu işe pek sevindim. Köye gitmekten çok hoşlanırım çünkü.

Babam dedi ki, Bay Gündoğdu'nun yeni aldığı ev çok uzakta değilmiş.

Bay Gündoğdu, babama bütün bilgileri telefonla vermişti. Babam onları bir kâğıda yazdı. Evi bulmak çok kolaymış. Dosdoğru gidiyorsunuz, sonra ilk ışıklarda sola sapıyorsunuz, ufak bir demiryolu

köprüsünden geçiyorsunuz. Kavşağa kadar yine doğru gidiyorsunuz, sonra sola, sonra yine sola sapıyorsunuz. Büyük beyaz bir çiftliğe vardığınızda, ufak bir yoldan sağa gidiyorsunuz, doğruca gidin, benzin istasyonundan sonra da sola sapın...

Babam, annem, ben, erkenden arabayla yola çıktık. Babam şarkı söylüyordu. Sonra yoldaki bütün öbür arabalar yüzünden şarkıyı kesti. İlerleyemiyorduk. Babam ışıklarda dönmeyi unuttu. Ama dert değil.

"Öbür kavşakta döneriz," dedi.

Oysa öbür kavşakta yol yapıyorlardı. Üstüne "Geri dönün" yazılı bir levha koymuşlardı. Yolumuzu yitirdik.

Babam, kâğıdın üstündeki bilgileri yanlış aktarıyor diye anneme bağırdı. Yolu bilmeyen bir sürü adama yolu sordu.

Bay Gündoğdu'nun evine vardığımızda neredeyse öğlendi. Kavgamızı kestik.

Bay Gündoğdu bizi bahçe kapısında karşıladı.

"Erken kalkmayı unutmuş şu kentlilere bakın hele!" dedi.

Babam, ona yolumuzu yitirdiğimizi söyledi. Bay Gündoğdu çok şaşırdı.

"Nasıl becerdin bu işi?" diye sordu.

Sonra bizi içeri aldı.

Bay Gündoğdu'nun evi çok kıyak! Çok büyük değil, ama kıyak.

"Durun, karımı çağırayım," dedi Bay Gündoğdu. "Zambak! Zambak! Dostlarımız geldi!" diye bağırdı.

Bayan Gündoğdu geldi. Gözleri kıpkırmızıydı. Öksürüyordu. Üstünde kara lekeler içinde bir önlük vardı. Bize, "Elinizi sıkmıyorum, bağışlayın. Her yanım kömürden kapkara oldu. Sabahtan beri şu fırını yakmaya çalışıyorum. Hâlâ başaramadım," dedi.

Bay Gündoğdu sırıttı.

"Tabii birtakım zorluklar olacak, köy yaşamı bu, n'apalım? Apartman katındaki gibi elektrikli fırınımız olamaz."

"Neden olamazmış peki?" diye sordu Bayan Zambak.

"Yirmi yıl sonra, evin borcunu tamamen ödediğimizde konuşuruz," dedi Bay Gündoğdu, yine sırıtmaya koyuldu.

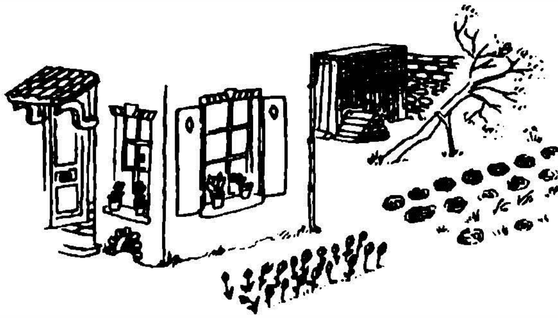
Bayan Zambak gülmedi.

"Özür dilerim, yemeğe bakmalıyım, sanırım o da çok köy işi bir yemek olacak," diyerek gitti.

"Ya Tıntın? Evde yok mu?" diye sordu babam.

"Evde, evde, ama küçük yaramaz odasında cezalı. Sabah ne yaptı biliyor musun? Aklın durur dostum. Ağaca erik toplamaya çıkmış. Düşünebiliyor musun? Bu ağaçların her birine dünya kadar para ödedim, herhalde bizim ufaklık, dallarını kırsın diye değil, öyle değil mi?" dedi Bay Gündoğdu.

Sonra Bay Gündoğdu, benim hatırım için Tıntın'a

verdiği cezayı kaldıracağını, uslu bir çocuk olduğuma ve bahçeyi mahvetmeyeceğime güvendiğini söyledi.

Tıntın geldi. Anneme babama merhaba dedi. Benimle de el sıkıştı. Esaslı bir çocuğa benziyor. Okuldaki arkadaşlar kadar esaslı olamaz tabii. Doğrusunu söylemek gerekirse okuldakiler gerçekten müthiştir.

"Bahçeye oynamaya gidelim mi?" dedim.

Tıntın, babasına baktı. Babası, "Şimdi dışarı çıkmasanız daha iyi olur," dedi. "Birazdan yemeğe oturacağız. Evin içini çamura bulamanızı istemem. Annen bu sabah evi temizlemek için çok uğraştı."

Tıntın'la ben oturduk. Büyükler, yemek öncesi içkilerini içerken, biz bir dergiye baktık. Ben o dergiyi evde de okumuştum. Dergiyi birkaç kez daha okuduk. Çünkü ötekilerle içki içmeyen Bayan Zambak, yemeği bir türlü hazır edememişti. Sonunda geldi, önlüğünü çıkardı, "Boş verin, n'apayım? Hadi sofraya," dedi.

Bay Gündoğdu pek böbürleniyordu. Domatesler kendi bahçesinde yetiştirdiği domateslerdi çünkü.

Babam güldü. Domateslerin biraz acele ettiklerini söyledi. Çünkü hâlâ yemyeşildiler.

Bay Gündoğdu, evet, doğrusu belki daha domateslerin iyice olgunlaşmadığını kabul etti. Ama pazarda bulunan domateslerden çok değişik bir tatları olduğunu söyledi.

Ben, asıl konserve sardalyeleri çok sevdim.

Bayan Zambak, sonra eti getirdi. Et çok gırgırdı. Dışı kapkara, içi de sanki hiç pişmemiş gibiydi.

"Ben istemem," dedi Tıntın. "Ben çiğ et yemem."

Bay Gündoğdu, ona kocaman gözlerle baktı. Hemen domateslerini bitirmesini, cezalandırılmak istemiyorsa herkes gibi etini yemesini söyledi.

Çok başarılı olmayan, patateslerdi asıl, çok serttiler.

Yemekten sonra salonda oturduk.

Tıntın eline dergiyi aldı yine.

Bayan Zambak da anneme kentte bir yardımcısı olduğunu, ama kadının pazar günleri köye gelmek istemediğini söyledi.

Bay Gündoğdu, babama, evin kendisine kaça patladığını ve ne kadar akıllıca bir iş yaptığını anlattı.

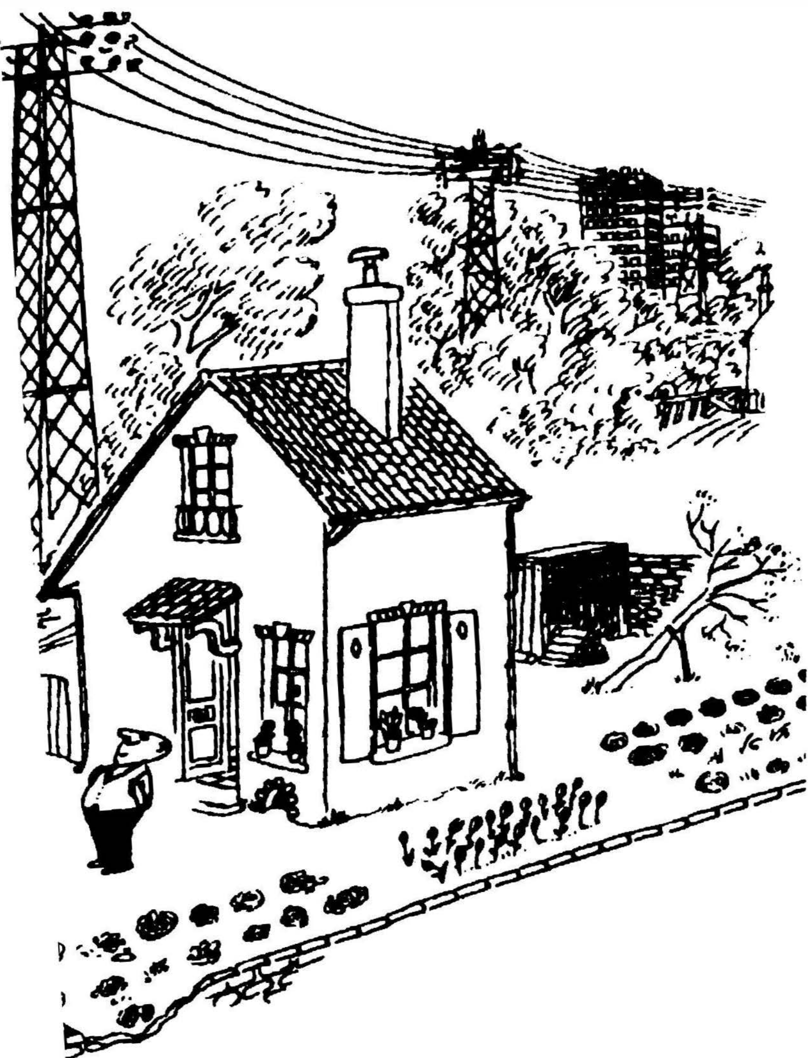
Bütün bunlar beni pek ilgilendirmiyordu. Tıntın'a, "Dışarıya çıkıp oynayamaz mıyız?" diye sordum.

Harika bir güneş vardı.

Tıntın, babasına baktı.

Bay Gündoğdu, "Tabii çocuklar, yalnız sizden

bir tek ricam var, çimenlerin üstünde değil, taş yolda oynayın. İyi eğlenceler. Çok yaramazlık yapmayın ha!" dedi.

Dışarı çıktık.

Tıntın, futbol oynamamızı önerdi.

Ben futbolu çok severim. Bu alanda oldukça başarılıyımdır. Taşlı yol daracık bir şeydi. Orada oynadık, Tıntın da doğrusu hiç fena oynamıyordu.

"Dikkat et, top çimenlerin üstüne giderse mahvolduk," dedi Tıntın.

Sonra Tıntın bir vurdu, küt! Topu yakalayamadım. Top çimenlerin üstüne yuvarlandı. Hemen evin penceresi açıldı. Bay Gündoğdu, kıpkırmızı ve kızgın yüzünü uzattı, "Tıntın!" diye bağırdı. "Dikkat etsene! Bu çimenlere zarar vermemeni kaç kez söyleyeceğim! Bahçıvan haftalardır uğraşıyor! Köye gelir gelmez çekilmez oluyorsun! Haydi hemen odana! Akşama kadar odandan çıkamayacaksın!"

Tıntın ağlayarak gitti.

Ben de eve girdim.

Sonra çok oturmadık. Babam, trafik yüzünden yola erken çıkmanın iyi olacağını söyledi. Bay Gün-

doğdu bunun gerçekten daha akıllıca olacağını, Bayan Zambak işini bitirir bitirmez onların da yola koyulacaklarını söyledi.

Bay ve Bayan Gündoğdu, bizi arabaya kadar geçirdiler. Babamla annem, hiç unutmayacakları bir gün yaşadıklarını söylediler.

Tam babam gaza basarken, Bay Gündoğdu arabanın yanına geldi, "Niçin sen de benim gibi bir yazlık ev almıyorsun," dedi. "Aslında bana pek yararı yok, ama bencil olmamak gerekir dostum. Bu temiz hava her pazar karıma ve çocuğuma ne kadar yararlı, bilemezsin!"

Boya Kalemleri

Bu sabah okula gitmeye hazırlanıyordum, postacı benim için bir paket getirdi. Anneannemden bir hediye. Ne şeker adam şu postacı!

Kahvesini içmekte olan babam, "Ooof of, ufukta yeni felaketler göründü," dedi.

Babamın böyle konuşması, annemin hiç hoşuna gitmedi. Annesinin, yani anneannemin babama hiç yaranamadığını söyledi. Babam, rahatça kahvesini içmek istediğini, annem, tabii kendisinin bu evde kahveyi yapmaktan ve evi temizlemekten başka işe yaramadığını, babam, ağzından hiçbir zaman böyle bir şeyin çıkmadığını, ama evde azıcık huzur istemenin en doğal hakkı olduğunu söyledi, çünkü

annem sütlükahve yapabilsin diye onun çalıştığı yerde bütün gün canı çıkıyordu.

Annemle babam konuşurken, ben paketi açtım. Müthiş. Paketten boya kalemleriyle dolu bir kutu çıktı. Öyle sevindim ki, yemek odasında kutumla koşmaya, atlamaya, dans etmeye koyuldum. Bütün kalemler yere düştü.

"İyi bir başlangıç," dedi babam.

"Nedir bu tavrın?" dedi annem, babama. "Hem bu boya kalemlerinin ne gibi felaketlere yol açabileceğini anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum."

"Anlarsın," dedi babam.

Babam, bürosuna gitti.

Annem, kalemlerimi toplamamı, yoksa okula geç kalacağımı söyledi.

Ben hemen kalemlerimi toplayıp kutuya koydum, annemden onları okula götürmek için izin istedim.

Annem, "Peki," dedi ama dikkatli olmamı, başıma işler açmamamı söyledi.

Ben söz verdim, kutuyu çantama yerleştirip gittim.

Annemle babamı anlamıyorum, bana ne zaman bir hediye gelse, hemen bir saçmalık yapacağımı sanıyorlar.

Okula vardığımda zil çalıyordu. Ben kutumla gurur duyuyor, boya kalemlerimi arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyordum. Yalan mı, okula hep Gü-

müş bir şeyler getirir, çünkü çok zengin olan babası, ona bir sürü hediye alır. Şimdi ben, Gümüş'e güzel hediyelerin yalnızca ona gelmediğini göstereceğim, ne yani, yalan mı, iyi valla...

Derste öğretmen, Dalgacı'yı derse kaldırdı. Öğretmen, ona sorular sorarken, ben kutumu yanımda oturan Lüplüp'e gösterdim.

"Hımm, çok kıyak," dedi Lüplüp.

"Anneannem yolladı," dedim.

"Nedir o?" diye sordu Tıngır.

Lüplüp, kutuyu Tıngır'a; Tıngır, Dırdır'a; Dırdır, Sırım'a; Sırım, Gümüş'e geçirdi. Gümüş'ün suratı çarşafa döndü.

Hepsi kutuyu açıp boya kalemlerini denemek istedi. Ben, öğretmenin görmesinden, kalemlere el koymasından korktum, kutuyu geri yollaması için Gümüş'e işaretler yaptım.

Öğretmen, "Pıtırcık, bu soytarılıklar ne anlama geliyor?" dedi.

Ödüm koptu. Ağlamaya başladım. Bir kutu boya kalemim olduğunu, onu bana anneannemin yolladığını, kutumu geri vermelerini istediğimi söyledim.

Öğretmen, kocaman gözlerle yüzüme baktı, içini çekti, "Peki, kutu kimdeyse hemen Pıtırcık'a versin!" dedi.

Gümüş kalktı, kutumu getirdi.

Kutunun içine baktım, bir sürü kalem eksikti.

"Yine ne var?" diye sordu öğretmen.

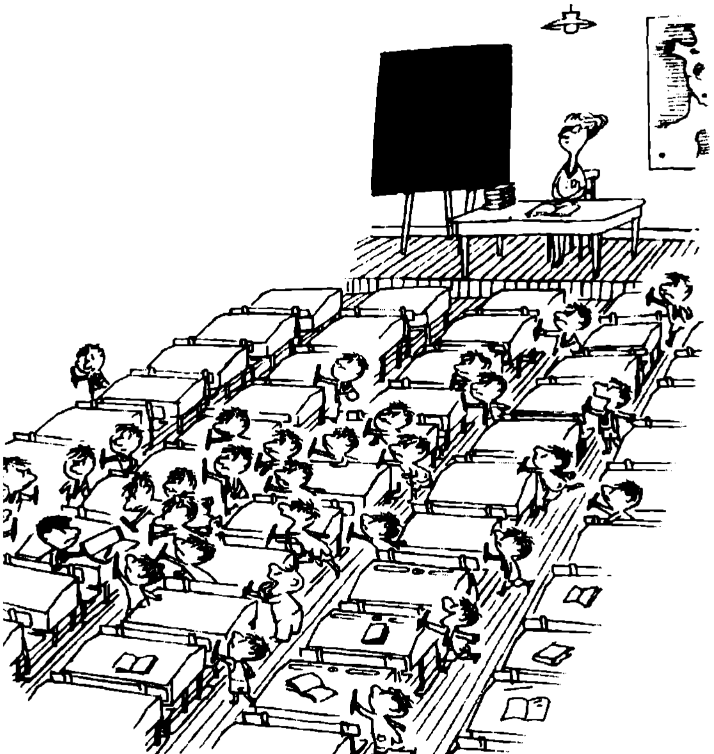
"Bir sürü kalem eksik," dedim.

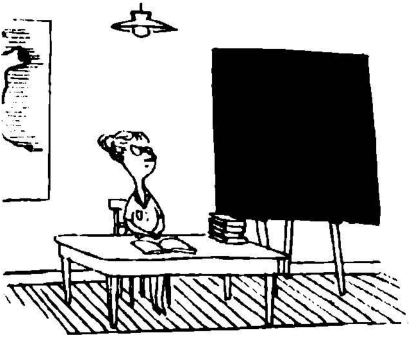
"Kalemler kimdeyse onları hemen Pıtırcık'a geri versin!" dedi öğretmen.

Bütün arkadaşlar kalkıp bana kalemlerimi getirdiler.

Öğretmen cetveliyle masaya vurdu. Hepimize cezalar dağıttı:

"Boya kalemlerini bahane edip derste kargaşalık yaratmamalıyım" cümlesini yüz kere yazacağız.

Kabakulaktan yatan öğretmenin kuzusu Çarpım dışında, bir tek, tahtada olan Dalgacı cezalanmamıştı. O, yalnızca teneffüste bahçeye inemedi. Her derse kalkışında öyle olur.

Zil çalınca, konuyu cezalanmadan arkadaşlarla tartışabilmek için boya kutumu yanıma aldım. Bahçeye inince kutuyu açtım, sarı kalemimin kutuda olmadığını gördüm.

"Sarı kalemim yok! Sarı kalemimi geri verin!" dedim.

"Kalemlerinle canımızı sıkmaya başladın, senin yüzünden ceza yedik," dedi Gümüş.

İşte o zaman çok sinirlendim.

"Maskaralık yapmasaydınız bunlar başımıza gelmeyecekti! Hepiniz kıskançsınız işte! Hırsızı bulmazsam şikâyet edeceğim," dedim.

"Sarı kalem Toraman'da. Bak, kıpkırmızı oldu!" diye bağırdı Sırım. Sonra da, "Hey çocuklar, duydunuz mu? Bir şaka yaptım. Kıpkırmızı olduğu için Toraman'ın sarı kalemi çaldığını söyledim!" dedi.

Hepsi gülmeye koyuldu. Ben de güldüm. Çünkü bu şaka gerçekten çok esaslıydı. Eve gidince babama anlatacağım.

Tek gülmeyen Toraman'dı. Sırım'a doğru yürüdü ve çocuğun burnuna bir yumruk indirdi.

"Hırsız kimmiş?" diye sordu.

Gümüş'ün de burnuna bir yumruk patlattı.

Toraman'ın yumruklarını burnuna yemekten hoşlanmayan Gümüş, "Ama ben hiçbir şey söylemedim!" diye bağırdı.

Sonra özellikle Gümüş'ün, böyle beklemediği bir anda burnuna yumruk yemesi beni çok güldürmüştü.

Gümüş bana doğru koştu, hiç habersiz, kalleşçe bir tokat attı. Boya kalemlerim yere düştü. Gümüş'le dövüşmeye başladık. Gözetmenimiz Karagöz koşarak geldi, bizi ayırdı, vahşi bir kabile olduğumuzu, konuyu öğrenmek bile istemediğini söyledi. Ceza olarak da her birimize yüz satırlık yazı verdi.

"Bütün bunlarla benim hiç ilgim yok, ben sandviçimi yiyordum," dedi Lüplüp.

"Ben de Lüplüp'e ekmeğinden bir parça vermesini söylüyordum," dedi Tıngır.

"Daha beklersin," dedi Lüplüp.

Tıngır, Lüplüp'e bir tokat attı.

Karagöz ikisine de ceza olarak yüzer satır daha verdi.

Öğlen, eve yemeğe gittiğimde hiç hoşnut değildim. Kutum mahvolmuştu. Kalemlerden birkaçı kırılmıştı, sarı kalem de hâlâ kayıptı.

Yemek odasında anneme yediğim cezaları anlatırken ağlamaya başladım.

Sonra babam geldi.

"Bakıyorum yanılmamışım, bu kalemler bayağı felaketlere neden olmuş," dedi babam.

"Abartmayalım," dedi annem.

Sonra büyük bir gürültü duyduk. Babam, yemek odası kapısının önünde duran sarı kalemin üstüne basıp yere yuvarlanmıştı.

Kampçılar

Okul çıkışı Tıngır, "Hey çocuklar, yarın kamp kurmaya gidelim mi?" dedi.

"Kamp kurmak ne demek?" diye sordu Dalgacı.

Dalgacı, bizi her seferinde çok güldürür, çünkü görgüsüzün tekidir, dünyadan haberi yoktur.

"Kamp kurmak mı? Çok kıyak iştir. Geçen pazar, annem, babam ve arkadaşlarıyla kamp kurmaya gittik. Arabayla önce kırlara gider, sonra dere kıyısında güzel bir yere yerleşirsiniz, çadırları kurarsınız, ateş yakarsınız, yüzersiniz, balık tutarsınız, çadırın altında uyursunuz, çevrede bir sürü sivrisinek

olur, yağmur yağınca da koşarak kaçarsınız," dedi Tıngır.

"Bizimkiler, kırlarda tek başıma soytarılık etmeme izin vermezler. Hele çevrede dere varsa," dedi Dırdır.

"Yok canım, kırlara çıkıyormuş gibi yapıp aslında boş arsada kamp kuracağız," dedi Tıngır.

"Çadırın var mı?" diye sordu Toraman.

"Tabii," dedi Tıngır. "Kabul mü?"

Perşembe günü hepimiz boş arsadaydık. Daha önce söyledim mi bilmem, bizim mahallede, evin hemen yanında, müthiş bir boş arsa var. Bu arsa, sandıklar, kâğıt parçaları, taşlar, eski kutular, boş şişeler ve suratsız kedilerle doludur. En önemlisi de arsada eski bir otomobil vardır. Hiç tekerleği yoktur, ama yine de çok kıyaktır.

Tıngır, herkesten sonra, kolunun altında bir battaniyeyle geldi.

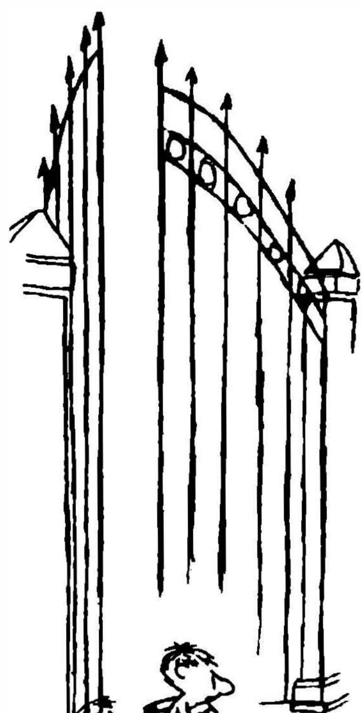
"Çadır nerede?" diye sordu Toraman.

"Burada işte!" dedi Tıngır, lekeli delik deşik bir battaniyeyi göstererek.

"Gerçek bir çadır değil bu," dedi Sırım.

"Yoksa babamın yeni çadırını vereceğini mi sanıyordun?" dedi Tıngır. "Bununla idare edeceğiz."

Sonracığıma, Tıngır, kamp yerine arabayla gidildiğini ve arabaya binmemiz gerektiğini söyledi.

"Yalan!" dedi Gümüş. "Benim izci kuzenim var, onlar hep yürüyerek giderler kamp kurmaya."

"Yürüyerek gitmek istiyorsan, buyur git. Biz arabayla gideceğiz. Bakalım kim daha önce varıyormuş," dedi Tıngır.

"Arabayı kim kullanacak?" diye sordu Gümüş.

"Tabii ki ben," dedi Tıngır.

"Nedenmiş efendim?" diye sordu Gümüş.

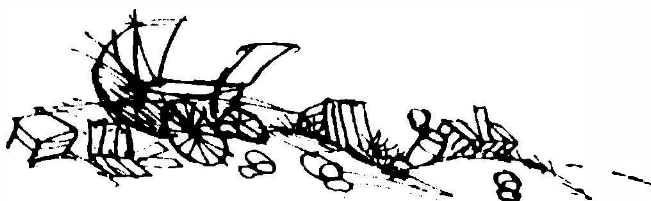
"Çünkü kamp önerisi benden çıktı. Hem sonra çadırı da ben getirdim," dedi Tıngır.

Gümüş hiç hoşnut değildi. Ama bir an önce kamp yerine varmak istediğimiz için, olay çıkarmamasını söyledik. Arabaya bindik. Çadırı arabanın tepesine yerleştirdik. Hep birlikte "Vrum, vrumm!" diye sesler çıkardık, Tıngır dışında. Arabayı o kullanıyordu.

"Çekilsene at arabası! Hay sana ehliyet verenin! N'olacak, katil! Şu spor arabayı nasıl solladığımı gördünüz mü?" diye bağırıyordu Tıngır.

Büyüyünce müthiş bir sürücü olacak Tıngır. Sonra bize dönüp, "Burası hoş bir yere benziyor, duralım," dedi.

"Vrumm, vrumm!" seslerini kestik, arabadan indik.

Tıngır çevresine bakındı. Hoşnut görünüyordu.

"Çok güzel. Çadırı getirin. Dere hemen şuracıkta," dedi.

"Dereyi nerede görüyorsun?" diye sordu Sırım.

"İşte şuracıkta. Görür gibi yapıyoruz canım," dedi Tıngır.

Çadırı getirdik. Biz çadırı kurarken, Tıngır, Gümüş'le Dalgacı'ya dereden su getirmelerini ve yemek için ateşi yakar gibi yapmalarını söyledi.

Çadırı kurmak kolay olmadı. Sonunda sandıkları üst üste yığdık, battaniyeleri de sandıkların üstüne serdik. Çok kıyak oldu.

"Yemek hazır!" diye bağırdı Gümüş.

Hepimiz yemek yiyormuşuz gibi yaptık. Bir tek Lüplüp gerçekten evinden getirdiği reçelli sandviçleri yedi.

Tıngır, "Hmmh, hmmh!" gibi sesler çıkararak, "Tavuk pek lezzetli olmuş," dedi.

"Sandviçinden bir parça versene," dedi Dırdır, Lüplüp'e.

"Delirmişsin sen. Ben senin tavuğundan istiyor muyum?" dedi Lüplüp.

Ama Lüplüp iyi bir arkadaş olduğundan, Dırdır'a sandviçlerinden birini veriyormuş gibi yaptı.

"Şimdi ateşi söndürüp kâğıtları ve konserve kutularını toplamak gerek," dedi Tıngır.

"Hasta mısın nesin? Arsadaki bütün kâğıtları ve

kutuları toplamaya kalksak pazar gününe kadar işimiz bitmez," dedi Sırım.

"Ne aptal şeysin," dedi Tıngır. "Topluyormuş gibi yapacağız. Şimdi hepimiz çadıra gidip uyuyacağız."

İşte o zaman eğlendik. İçeride bayağı sıkışık oturuyorduk. Hava çok sıcaktı. Epey gırgır oldu. Tabii gerçek bir uyku çekmedik. Çünkü uykumuz da yoktu, uyuyacak yerimiz de. Bir süre sonra Lüplüp, "Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Hiç. İsteyen uyusun, isteyen gidip yüzsün. Kamp kurunca herkes istediğini yapar. Bu işin en matrak yanı budur zaten," dedi Tıngır.

"Tüylerimi getirseydim, çadırda Kızıldericilik oynardık," dedi Toraman.

"Kızıldericilik mi? Kızılderililerin kamp kurduğunu nereden gördün salak?" dedi Tıngır.

"Ben mi salağım?" dedi Toraman.

"Toraman haklı, çadırda sıkıldık," dedi Sırım.

"Evet, sen salaksın," dedi Tıngır.

Keşke demeseydi. Çünkü Toraman'la hiç dalga geçilmez. Çok güçlü çocuktur o. Bu yüzden güm! Tıngır'ın burnuna yumruğu indiriverdi. Tıngır'la Toraman dövüşmeye başladılar. Çadırda çok yer olmadığı için hepimiz biraz dayak yedik. Sonra sandıklar yuvarlandı, battaniyenin altından zor çıkabildik. Çok matraktı. Tıngır, battaniyenin üstünde tepiniyor, "Madem öyle, hepiniz çadırımdan çıkın, tek başıma kamp kuracağım!" diye bağırıyordu.

"Gerçekten mi küsüyorsun, yoksa küsüyormuş gibi mi yapıyorsun?" diye sordu Sırım.

Hepimiz gülmeye başladık. Sırım da bizimle gülüyor ve, "Çocuklar, gülünç bir şey mi söyledim? Hı? Gülünç bir şey mi söyledim?" diye soruyordu.

Sonra Lüplüp, artık geç olduğunu, akşam yemeği için eve dönmesi gerektiğini söyledi.

"Evet, zaten yağmur başladı. Çabuk, her şeyi toplayın, arabaya koşun," dedi Tıngır.

Kamp kurmak çok hoş oldu. Eve döndüğümüzde hepimiz yorgun, ama mutluyduk. Geç kaldığımız için azar işitsek de.

Ama bizi azarlamaları büyük haksızlık oldu. Dönüşte trafik sıkıştıysa, bu bizim suçumuz değildi ki.

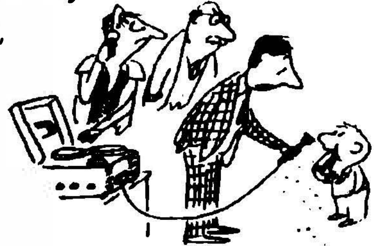
Radyoda Konuştuk

Öğretmen, bu sabah, "Çocuklar, size önemli bir haberim var. Radyo, okul öğrencileriyle bir program yapacakmış. Birazdan röportaja gelecekler," dedi.

Biz hiçbir şey demedik. Çünkü pek bir şey anlamadık. Bir Çarpım anladı. Ama onun da anlaması matah şey değil. O, öğretmenin kuzusu ve sınıfın birincisidir.

Öğretmen, radyoda çalışan beylerin bize sorular soracağını, kentin büyük okullarını gezdiklerini, şimdi de sıranın bize geldiğini söyledi.

"Size güveniyorum. Aman, gözünüzü seveyim, uslu durun, akıllıca sözler edin," dedi öğretmen.

Radyoda konuşacağımızı öğrenince, biraz sinirlerimiz gerildi.

Öğretmen, dilbilgisi dersini sürdürmek için birkaç kez cetveliyle masasına vurdu.

Sonra kapı açıldı. Müdür, ardında iki adamla içeri girdi. Adamlardan birinin elinde bavul vardı.

"Ayağa kalkın!" dedi öğretmen.

"Oturun!" dedi Müdür.

"Çocuklar, radyonun okulumuza kadar gelmesi, bizim için onur verici bir şey. Kısa, uzun dalgalar ve Markoni'nin dehası sayesinde, sözleriniz binlerce yuvaya ulaşacak. Bu onuru gerektiği gibi değerlendireceğinize, içinizde sorumluluk duygularının filizleneceğine güvenim tam. Yoksa, haberiniz olsun, soytarıları fena cezalandıracağım. Şimdi ne yapmanız gerektiğini bu baylar size anlatacaklar."

Adamlardan biri, bize boş vakitlerimizde yaptıklarımızı, okuduklarımızı, okulda öğrendiklerimizi soracaklarını söyledi. Sonra eline bir alet aldı, "Bu mikrofondur. Bu mikrofona tane tane, korkmadan

konuşacaksınız. Akşam saat tam sekizde sesinizi duyabilirsiniz. Bütün konuştuklarınız banda alınacak," dedi.

Sonra adam, öbürüne döndü. Öbür adam bavulunu öğretmenin masasının üstüne koyup açmıştı. Bavuldan bir sürü makine çıktı. Adam kulaklarına da matrak dalgalar takmıştı, daha iyi duymak için herhalde. Tıpkı bir filmde gördüğüm pilotlar gibi. Ama orada radyo çalışmıyordu, çok sis vardı, pilotlar gitmeleri gereken kenti bulamıyorlardı, sonra da denize düştüler. Gerçekten çok kıyak filmdi. Adamlardan biri, kulağında matrak dalgalar olan öbür adama, "Tamam mıyız, Amigo?" dedi.

"Tamamız. Bir ses denemesi yapalım," dedi Bay Amigo.

"Bir, 'ki, üç, dört, beş, iyi mi?" diye sordu öteki.

"İşler tıkırında aslanım," dedi Bay Amigo.

"Önce kim konuşmak ister?" dedi Bay Aslan.

"Ben, ben, ben!" diye bağırdık hepimiz.

Bay Aslan, güldü, "Bakıyorum pek çok adayımız var. Öğretmeninizden bir kişiyi seçmesini rica edeceğim," dedi.

Tabii öğretmen, Çarpım'a soru sormalarını istedi. Çünkü Çarpım, sınıfın birincisiydi. Bu öğretmen kuzusuyla hep böyle kazıklar yeriz, ne yani yalan mı, iyi valla.

Çarpım, Bay Aslan'a doğru yürüdü. Bay Aslan,

mikrofonu onun yüzüne doğru uzattı. Kireç gibiydi Çarpım'ın yüzü.

Çarpım ağzını açtı, hiçbir şey söyleyemedi.

Bay Aslan, "Adın Çarpım'mış, öyle değil mi?" dedi.

Çarpım kafa salladı.

"Sınıfın birincisiymişsin. Biz şimdi boş vakitlerini nasıl değerlendirdiğini, en çok hangi oyunları sevdiğini öğrenmek istiyoruz. Hadi söyle, korkma canım, korkacak ne var bunda?" dedi.

Çarpım ağlamaya başladı. Sonra fenalık geçirdi. Öğretmen, onunla birlikte dışarı koşmak zorunda kaldı.

Bay Aslan alnını sildi, Bay Amigo'ya baktı. Sonra bize, "Mikrofona konuşmaktan korkmayan biri var mı içinizde?" diye sordu.

"Ben, ben, ben!" diye bağırdık hepimiz.

"Peki, sen şişko, gel bakayım," dedi Bay Aslan. "Evet başlıyoruz. Adın ne küçük?"

"Lüplüp," dedi Lüplüp.

"Şlüpşlüp mü?" dedi Bay Aslan, şaşkın.

"Ağzınız doluyken konuşmayın lütfen," dedi Müdür.

"N'apayım yani, çağırdıklarında çöreğimi yiyordum," dedi Lüplüp.

"Çörek? Derste yemek mi yiyorsunuz şimdi? Çok güzel! Hemen duvarın dibine! Bu sorunu sonra çözümleriz. Çöreğinizi de masanın üstüne bırakın!" dedi Müdür.

Lüplüp içini çekti. Çöreğini öğretmenin masasının üstüne bıraktı. Duvarın dibine gitti. Pantolon cebinden çıkardığı poğaçayı yemeye koyuldu.

Bu arada Bay Aslan, koluyla mikrofonu siliyordu.

"Kusurlarına bakmayın. Daha çok küçükler, biraz da yaramazlar," dedi Müdür.

"Boşverin. Biz alışığız. En son röportajımız grevdeki liman işçileri üstüneydi. Öyle değil mi Amigo?"

"Nerede o günler!" dedi Bay Amigo.

Sonra Bay Aslan, Toraman'ı çağırdı, "Adın ne çocuğum?" diye sordu.

"Toraman!" diye bağırdı Toraman.

Bay Amigo kulağındaki matrak dalgaları çıkardı:

"Yahu yavaş ol. Radyoyu bunun için icat ettiler, bağırmadan sözünü taa uzaklara iletebilmen için. Haydi, baştan alıyoruz. Adın ne çocuğum?"

"Toraman dedim ya," dedi Toraman.

"Hayır, 'Toraman dedim ya,' demeyeceksin. Adını soruyorum. Sen de 'Toraman' dersin, o kadar. Hazır mısın Amigo? Baştan alıyoruz. Adın ne çocuğum?"

"Eh, öğreneceğiz sonunda," dedi Gümüş.

"Dışarı Gümüş!" dedi Müdür.

"Susun!" diye bağırdı Bay Aslan.

"Hey, bağırdığında haber versene!" dedi Bay Amigo. Kulağındaki matrak şeyleri çıkardı.

Bay Aslan, elini gözlerinin üstünde gezdirdi, bir an bekledi, elini gözlerinin önünden çekti, Toraman'a boş vakitlerini nasıl değerlendirdiğini sordu.

"Futbolda müthişim. Hepsini yenerim," dedi Toraman.

"Doğru değil, dün kaleciydin, ne biçim goller attık kalene!" dedim.

"Yaa!" dedi Dalgacı.

"Sırım faul düdüğünü çaldı, ama!" dedi Toraman.

"Tabii, senin takımında oynuyordu, ondan. Bir oyuncu aynı zamanda hakemlik edemez diye kaç kez söyledim, tek düdüklü o olsa da," dedi Dırdır.

"Burnunun üstüne bir yumruk yemek ister misin?" diye sordu Toraman.

Müdür de ona bir ceza verdi.

Bay Aslan, "Tamam," dedi.

Bunun üzerine Bay Amigo her şeyi bavuluna yerleştirdi. Gittiler.

Akşam saat sekizde evde, annem, babam dışında komşularımız Bay ve Bayan Kontrplak, babamın iş arkadaşı Bay Kırlangıç, hatta Tonton Amcam vardı, hepimiz radyonun çevresinde konuşmamı bekliyorduk.

Anneanneme çok geç haber verebildiğimiz için o gelememişti, ama radyoyu evinde arkadaşlarıyla birlikte dinliyordu. Babam çok gururluydu.

"He heyt, he heyt!" deyip saçıma daldırıyordu elini.

Herkes çok hoşnuttu.

Ama radyoda ne oldu bilmem, saat sekizde yalnızca müzik vardı.

Ben en çok Bay Aslan'la Bay Amigo için üzüldüm. Kim bilir nasıl hayal kırıklığına uğramışlardır!

Sırma

Annem, okul arkadaşlarımı eve ikindi kahvaltısına çağırmama izin verdi. Ben, Sırma'yı da çağırdım. Yanımızdaki evde oturan Sırma'nın sarı saçları, mavi gözleri vardır.

Arkadaşlar gelir gelmez, Lüplüp yemek odasına göz atmaya gitti. Döndüğünde, "Biri daha mı gelecek? İskemleleri saydım, bir pasta daha gidiyor elden," dedi.

Ben, yanımızdaki evde oturan Bay ve Bayan Kontrplak'ın kızları Sırma'yı da çağırdığımı söyledim.

"Ama o kız!" dedi Gümüş.

"Eee, ne olacak yani?" dedim.

"Biz kızlarla oynamayız," dedi Dalgacı. "Buraya gelirse, onunla hiç konuşmayız, oynamayız da, ne yani, yalan mı?"

"Ben evime kimi istersem onu çağırırım. Hoşuna gitmiyorsa, suratını dağıtabilirim," dedim.

Ama suratını dağıtmaya zaman olmadı, kapı çalındı, içeri Sırma girdi.

Sırma'nın üstünde, salondaki perdelerin kumaşından bir entari vardı. Ama onunki koyu yeşildi. Deliklerle dolu beyaz bir yakası vardı. Çok kıyaktı Sırma. Ama can sıkıcı olan, bebeğini de yanında getirmiş olmasıydı.

"Pıtırcık, arkadaşlarını Sırma'yla tanıştırmayacak mısın?" dedi annem.

"Bu Toraman," dedim. "Bu Sırım. Bu Dalgacı. Bu Gümüş. Bu da Lüplüp."

"Benim bebeğim de Jaja. Entarisi de ipek."

Kimseden çıt çıkmayınca, annem kahvaltının hazır olduğunu, sofraya oturabileceğimizi söyledi.

Sırma, Lüplüp'le ikimizin arasına oturdu.

Annem fincanlarımıza kakao döktü, önümüze birer parça pasta koydu. Her şey çok güzeldi, ama kimseden ses çıkmıyordu. Sınıfa müfettişin geldiği gün gibi.

Sırma, Lüplüp'e döndü, "Ne kadar çabuk yiyorsun! Hiç senin kadar hızlı yiyen bir çocuk görmedim. Harika bir şey!" dedi.

Sonra gözkapaklarını çok çabuk, birkaç kez birbirine vurdu.

Lüplüp'e gelince; o gözkapaklarını birbirine hiç vurmadı. Sırma'ya baktı. Ağzındaki koca lokmayı yuttu. Kızardı ve aptal aptal güldü.

"Hıh!" dedi Gümüş. "Ben istersem ondan da hızlı yerim!"

"Saçmalıyorsun," dedi Lüplüp.

"Lüplüp'ten daha hızlı yiyebileceğini hiç sanmıyorum," dedi Sırma.

Lüplüp, yine aptal aptal güldü.

"Göreceksin!" dedi Gümüş.

Hızlı hızlı pastasını yemeye başladı.

Lüplüp yarışa katılamıyordu. Çünkü o hakkını yemişti. Ama ötekiler olanca hızla yemeye koyuldular.

"Kazandım!" diye bağırdı Toraman, dört bir yana kırıntılar savurarak.

"Sayılmaz," dedi Sırım. "Tabağında çok az pasta vardı."

"Yok canım? Çok vardı işte!" dedi Toraman.

"Güldürme beni," dedi Dalgacı. "En büyük pasta benimkiydi, yarışı ben kazandım sayılır!"

Bu hileci Dalgacı'nın suratını yine dağıtmak istiyordum, ama annem geldi, kocaman gözlerle masaya baktı.

"Ne? Pastayı bitirdiniz mi?" diye sordu.

"Ben daha bitirmedim," dedi Sırma.

Sırma çok yavaş yiyor, ufacık lokmalarını ağzına atmadan önce bebeğine öneriyordu. Ama bebek tabii bu öneriyi kabul etmiyordu.

"Kahvaltınızı bitirince bahçeye çıkıp oynayabilirsiniz. Hava çok güzel," dedi annem. Gitti.

"Futbol topun burada mı?" diye sordu Dalgacı.

"İyi fikir!" dedi Sırım. "Pasta yemek konusunda çok yeteneklisiniz belki, ama futbolda iş değişiyor. Topu kimse benden kapamaz!"

"Güldürme beni," dedi Gümüş.

"Pıtırcık çok güzel takla atar," dedi Sırma.

"Takla mı? Ben hepsinden iyi takla atarım. Yıllardan beri takla atıyorum," dedi Toraman.

"Yalan söylerken hiç utanmıyorsun değil mi?" dedim. "Takla şampiyonu olduğumu çok iyi biliyorsun!"

"Hadi gel, kozumuzu paylaşalım," dedi Toraman.

Bahçeye çıktık.

Sırma, sonunda pastasını bitirmişti.

Bahçede Toraman ve ben, hemen takla atmaya başladık.

Sonra Gümüş, bizim bu işi çok iyi bilmediğimizi söyledi, o da takla atmaya koyuldu. Sırım bu alanda pek yetenekli sayılmazdı.

Dalgacı da birkaç takladan sonra durmak zorunda kaldı. Çünkü cebindeki misket çimenlere düşüp kaybolmuştu.

Sırma bizi alkışlıyor, Lüplüp bir eliyle kahvaltı sonrası için evden getirdiği çöreği yiyip öbür eliyle Sırma'nın bebeği Jaja'nın elini tutuyordu.

Beni asıl şaşırtan, Lüplüp'ün bebeğe çöreğinden parçalar sunmasıydı. Genellikle Lüplüp kimseye bir şey vermez. Arkadaşlarına bile.

Misketini bulan Dalgacı, "Peki bunu yapabilir misiniz?" dedi.

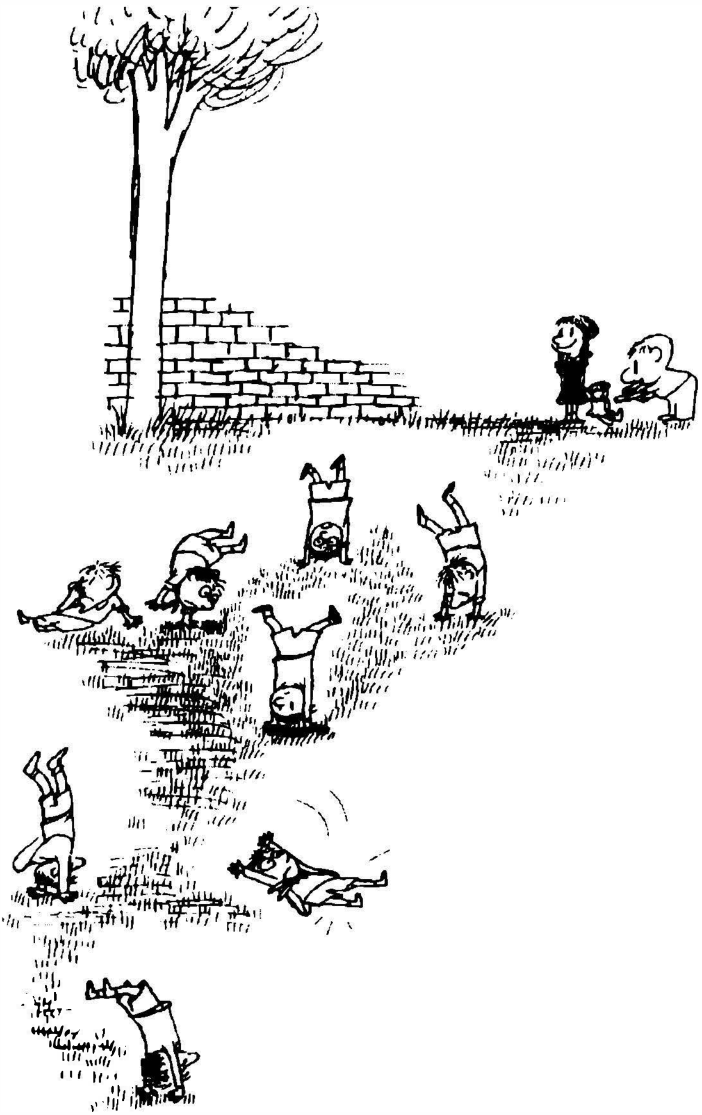
Ellerinin üstünde yürümek, takla atmaktan daha zor. Denedim, her defasında düştüm. Toraman bu işi iyi kıvırıyor, ellerinin üstünde Dalgacı'dan daha uzun durdu. Belki de Dalgacı, cebinden bir daha düşen misketini aramaya koyulduğu içindir.

"Ellerinin üstünde yürümek hiçbir işe yaramaz. Asıl yararlı olan, ağaçlara tırmanmasını bilmektir," dedi Sırım.

Sırım, ağaca tırmandı.

Şunu söylemem gerekir ki, bizim ağaç kolay ağaç değildir, çok az dalı vardır, var olan dallar da taa tepede, yaprakların yanındadır.

Biz güldük, çünkü Sırım elleri ve ayaklarıyla ağaca sarılmıştı, ama süratle ilerleyemiyordu.

"Çekil oradan, ağaca nasıl tırmanılacağını göstereyim," dedi Gümüş.

Ama Sırım, ağacı bırakmak istemiyordu.

Gümüş ve Dalgacı da ağaca tırmanmaya çalıştılar.

Sırım, "Bana bakın, bana bakın! Tırmanıyorum!" diye bağırıyordu.

İyi ki babam evde değildi. Çünkü bahçedeki ağacın üstünde soytarılıklar yapmamızdan hoşlanmazdı. Ağaçta yer kalmadığı için Toraman ve ben takla atıyorduk. Sırım da her birimizin attığı taklaları sayıyordu.

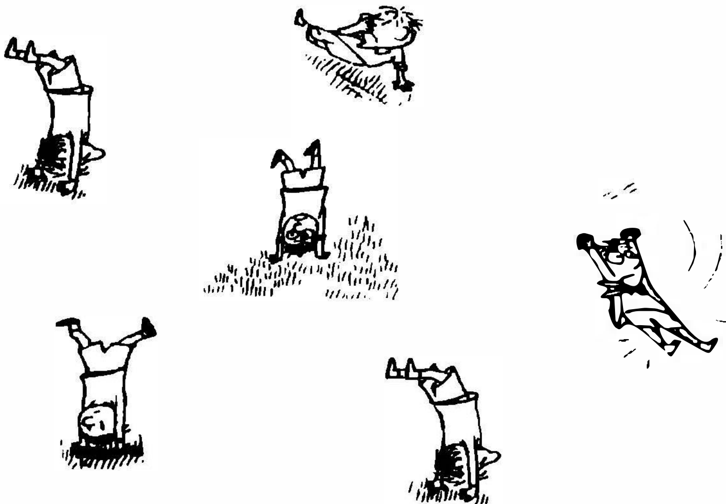
Sonra Bayan Kontrplak, bahçesinden, "Sırma! Gel! Piyano dersin var!" diye bağırdı.

Sırma, Lüplüp'ün kucağından bebeğini aldı, bize el salladı ve gitti.

Sırım, Dalgacı, Gümüş ağaçtan indiler. Toraman da doğruldu.

Lüplüp, "Geç oldu, ben gidiyorum," dedi.

Hepsi gitti.

Çok kıyak bir gündü. Amma güldük. Ama Sırma eğlenebildi mi acaba, bilmem.

Gerçekten, Sırma'ya biraz ayıp oldu. Neredeyse hiç konuşmadık onunla, hep aramızda oynadık. Sanki Sırma, bizimle değilmiş gibi.

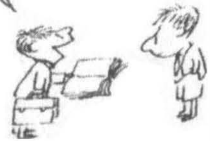
Pul Koleksiyonu

Bugün Sırım okula geldiğinde pek keyifliydi. Bize gıcır gıcır bir defter gösterdi. Defterin ilk sayfasının sol köşesinde bir pul vardı. Öteki sayfalarda hiçbir şey yoktu.

"Pul koleksiyonu yapmaya başladım," dedi Sırım.

Sırım, bu düşünceyi kendisine babasının verdiğini, pul koleksiyonunun son derece yararlı bir iş olduğunu, pullara bakarak tarih ve coğrafya öğrenildiğini söyledi. Ayrıca babası, Sırım'a, iyi bir pul koleksiyonunun çok para edebileceğini, İngiltere krallarından birinin çok pahalı pul koleksiyonuna sahip olduğunu da söylemiş.

"Siz de pul koleksiyonu yapsanız çok iyi olurdu. Böylece pullarımızı değiş tokuş edebilirdik. Babam, müthiş koleksiyonların hep böyle yapıldığını anlattı bana. Ama pullar yırtılmamış, tırtıkları da tam olmalı," dedi Sırım.

Öğlen eve gittiğimde, hemen anneme bana birkaç pul vermesini söyledim.

"Bu da nereden çıktı? Git ellerini yıka, tuhaf buluşlarınla başımı ağrıtma lütfen," dedi annem.

"Pulları ne yapacaksın oğlum? Mektup mu yazıyorsun?" diye sordu babam.

"Hayır, Sırım gibi ben de pul koleksiyonu yapacağım," dedim.

"Aaa, bak bu parlak fikir. Pul koleksiyonu çok ilginç bir uğraştır. Bu arada bir sürü şey öğreneceksin. Özellikle de tarihle coğrafyayı. Hem biliyor musun, iyi bir koleksiyon çok da para edebilir. Bir İngiltere kralının koleksiyonu bir servet değerindeydi."

"Evet," dedim. "Arkadaşlarla pullarımızı değiş tokuş edeceğiz. Çevreleri tırtıklı pullarla dolu müthiş koleksiyonlarımız olacak."

"Hımmm," dedi babam. "Ceplerine ve eve sığdıramadığın oyuncakları toplayacağına, pul koleksiyonu yapmanı yeğlerim doğrusu. Şimdi annenin sözünü dinle, git ellerini yıka, sonra, sofraya otur. Yemekten sonra sana birkaç pul vereceğim."

Yemekten sonra babam çekmecesine baktı, için-

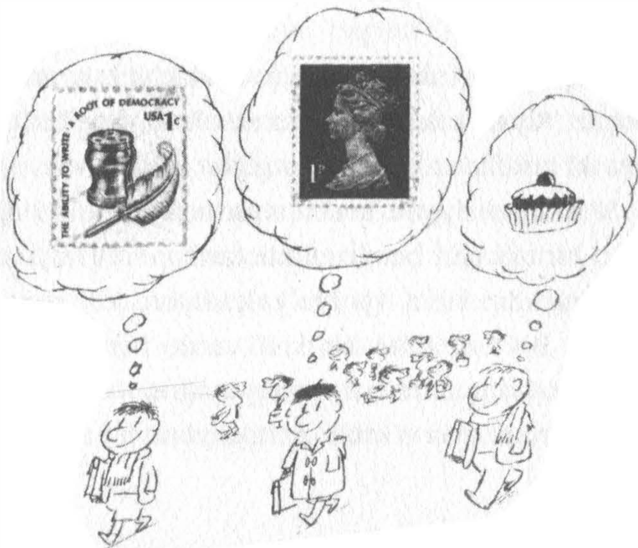
den üç zarf çıkardı, zarfların pullu köşelerini yırttı.

"Haydi bakalım, müthiş bir koleksiyona başladın sayılır," dedi babam gülerek.

Ben, babamı öptüm, çünkü dünyanın en kıyak babası benimkidir.

Öğleden sonra, koleksiyon yapmaya karar vermiş bir-sürü arkadaş vardı okulda... Dalgacı'nın bir pulu, Gümüş'ün birkaç pulu, Lüplüp'ün de yırtık, zavallı, bir sürü tırtıkları eksik, yağ içinde bir pulu vardı. Ben üç pulumla en güzel koleksiyona sahiptim. Toraman'ın pulu yoktu. O, hepimizin salak olduğunu, bu koleksiyonun bir işe yaramadığını, kendisinin futbol oynamayı yeğlediğini söyledi.

"Salak sensin," dedi Sırım. "İngiltere kralı, pul koleksiyonu yapacağına futbol oynasaydı, hiç bu kadar zengin olamazdı. Belki kral bile olamazdı."

Sırım çok haklıydı. Ama zil çaldığından pul koleksiyonu işimizi sürdüremedik.

Ders arasında değiş tokuşlara başladık.

"Kim benim pulumu ister?" diye sordu Lüplüp.

"Senin pulun benim koleksiyonumda yok, gel değiş tokuş yapalım," dedi Sırım, Dalgacı'ya.

"Oldu," dedi Dalgacı. "İki pula karşılık sana pulumu veririm."

"Neden senin puluna karşılık ben iki pul verecekmişim efendim? Bir pul karşılığında bir pul veririm ben," dedi Sırım.

"Tamam," dedi Lüplüp.

Karagöz yanımıza geldi. Karagöz, bizi bir arada gördü mü çok kuşkulanır, birbirimizden hiç ayrılmadığımız için de hep kuşku içinde yaşar.

"Gözlerimin içine bakın. Yine neler neler kuruyorsunuz bakayım, kötü tohumlar?" diye gürledi Karagöz.

"Hiçbir şey," dedi Dalgacı. "Pul koleksiyonu yapıyoruz. Kıyak koleksiyonlarımız olsun diye bir pula karşı iki pul filan... İşte böyle şeyler..."

"Pul koleksiyonu mu? Aman ne iyi, ne iyi. Çok eğitici bir uğraştır bu. Özellikle tarih ve coğrafya için çok yararlıdır. Hem, iyi bir koleksiyon çok para da edebilir. Bir zamanlar bir kral vardı, hangi ülkenin kralı olduğunu şimdi çıkaramayacağım, adını da hatırlamıyorum, ama o kralın koleksiyonu bir servet de-

ğerindeydi," dedi Karagöz. "Değiş tokuşlarınızı sürdürebilirsiniz, ama uslu durun lütfen."

Karagöz gitti. Dalgacı elini Sırım'a uzattı. Avucunun içinde pulu vardı.

"Kabul mü?" diye sordu Dalgacı.

"Hayır," dedi Sırım.

"Ben kabul ediyorum," dedi Lüplüp.

Toraman, Dalgacı'ya yaklaştı ve hop, elinden pulunu kaptı.

"Ben de koleksiyon yapacağım!" diye bağırdı Toraman, gülerek.

Koşmaya koyuldu. Dalgacı hiç gülmüyor, Toraman'ın ardından koşuyordu.

"Seni hırsız, hemen pulumu geri ver!" diye bağırıyordu.

Toraman koşarken bir yandan da pulunu diliyle ıslatıp alnına yapıştırdı.

"Hey çocuklar!" diye bağırdı Toraman, "bakın, ben bir mektubum! Ben bir uçak mektubuyum!"

Toraman kollarını açtı ve "Vrum vrum!" diyerek koşmaya başladı. Dalgacı ona çelme taktı. Toraman düştü. Dövüşmeye başladılar. Karagöz koşarak yetişti.

"Ah, size güvenemeyeceğimi biliyordum," dedi Karagöz. "Siz akıllıca eğlenmeyi bilemeyen çocuklarsınız. İkiniz, hemen tek ayak üstüne!.. Sen de Toraman, alnındaki şu gülünç pulu hemen çıkar lütfen!"

"Evet, ama kenarlarındaki tırtıkları yırtmamaya

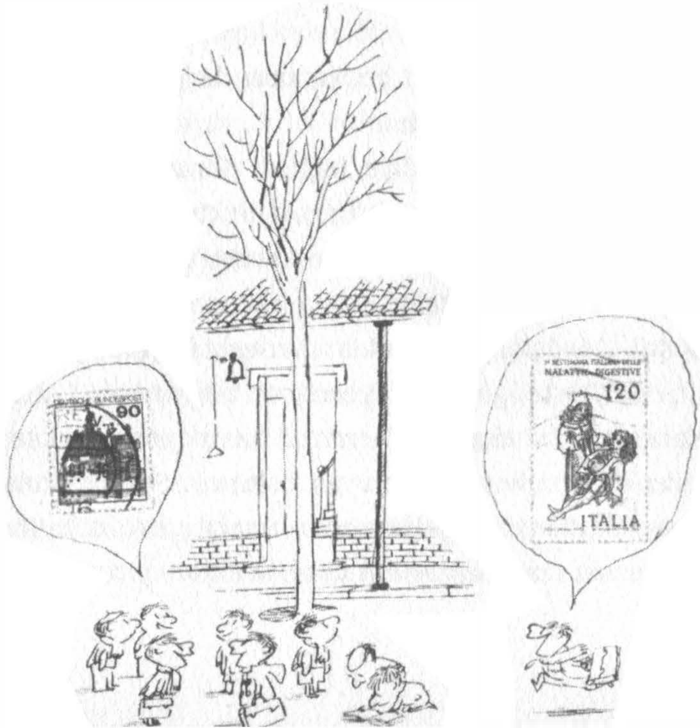
dikkat etmesini söyleyin. Bu pul koleksiyonumda yok," dedi Sırım.

Karagöz, onu da Dalgacı ile Toraman'ın yanına, tek ayak üstünde durmaya yolladı. Koleksiyoncu olarak ortada yalnızca Gümüş, Lüplüp ve ben kalmıştık.

"Hey çocuklar, pulumu ister misiniz?" diye sordu Lüplüp.

"Bana üç pulunu verirsen, ben de sana pulumu verebilirim," dedi Gümüş bana.

"Deli misin nesin?" dedim. "Üç pulumu istiyorsan, sen de bana üç pul ver, yok yaa, iyi valla, daha neler. Sen bana bir pul verirsen, ben de sana bir pul veririm."

"Ben bunu veririm," dedi Lüplüp.

"Ne işime yarayacak?" dedi Gümüş. "Senin pulunla benimki birbirinin eşi."

"Benim pulumu istemiyor musunuz yani?" diye sordu Lüplüp.

"Ben sana üç pulumu veririm, ama karşılığında sen de bana gırgır bir şey ver," dedim.

"Oldu," dedi Gümüş.

"Madem kimse pulumu istemiyor, ben bakın ne yaparım," dedi Lüplüp ve koleksiyonunu yırttı.

Eve neşe içinde döndüğümde babam, "İşler nasıl gidiyor bakalım genç koleksiyoncu?" diye sordu.

"Çok iyi," dedim.

Hemen kendisine Gümüş'ün bana verdiği iki misketi gösterdim.

Sihirbaz Dırdır

Dırdır'ın evine kahvaltıya davet edildik ve bu işe çok şaşırdık.

Dırdır, genellikle eve kimseyi çağırmaz. Annesi gelmemizi istemiyor.

Ama bu kez, gemici amcası Dırdır'a bir sihirbaz kutusu hediye etmiş. Ben Dırdır'ın palavra sıktığını, amcasının hiç de gemici olmadığını düşünüyorum. Neyse, izleyicisiz sihirbazlık yapmak hiç gırgır bir iş olmadığından, bu kez annesi, Dırdır'ın bizi eve çağırmasına karşı koymamış.

Gittiğimde bütün arkadaşlar oradaydı.

Dırdır'ın annesi bizi kahvaltı masasına çağırdı. Sütlü çay ve sandviçler vardı.

Hepimiz, evden getirdiği iki çikolatalı pastayı yiyen Lüplüp'e bakıyorduk. Tabii istemeye hiç değmez; çünkü Lüplüp esaslı bir arkadaştır, her şeyini size verebilir, yemeği dışında.

Kahvaltıdan sonra Dırdır bizi salona götürdü. İskemleleri art arda dizmişti.

Dalgacı'nın babasının bize kukla oynattığı gün de öyle yapmıştık.

Dırdır masanın arkasına geçti. Masanın üstünde sihirbaz kutusu duruyordu. Dırdır kutuyu açtı. Kutunun içinde bir yığın şey vardı. Dırdır içinden bir sopayla kocaman bir zar çıkardı.

"Bu zarı görüyor musunuz? Büyüklüğü dışında bildiğiniz zarlardan hiçbir farkı yoktur," dedi.

"Hayır, bunun dibi delik, içinde de bir başka zar var," dedi Gümüş.

Dırdır ağzını açtı, Gümüş'e baktı, "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü aynı kutu bende de var. Dilbilgisi dersinde on ikinci olduğumda, babam almıştı," dedi Gümüş.

"Hile var demek," dedi Sırım.

"Hayır efendim, hile yok! Gümüş yalancının teki!" diye bağırdı Dırdır.

"Zarın dibi yok işte. Yalancı olduğumu bir daha söyle de tokadı yapıştırayım," dedi Gümüş.

Ama dövüşmediler, çünkü Dırdır'ın annesi geldi. Bir an durup hepimize şöyle bir baktı, içini çekti, sonra da şöminenin üstünde duran vazoyu alıp çıktı.

Bu zar olayı benim ilgimi çekmişti. Daha yakından bakmak için masaya yaklaştım.

"Hayır, hayır! Yerine dön Pıtırcık! Yakından bakmaya hakkın yok!" diye bağırdı Dırdır.

"Nedenmiş efendim?" diye sordum.

"Kuşkusuz bu işin içinde hile var," dedi Sırım.

"Tabii. Zarın dibi yok. Zarı masanın üstüne koyduğunda içinden başka bir zar..."

"Devam edersen evine dönersin," dedi Dırdır.

Dırdır'ın annesi bir daha geldi, piyanonun üstünde duran heykelciği alıp çıktı.

Dırdır zarı bıraktı, eline bir tencere aldı.

"Bakın, bu boş bir tencere," dedi, bize göstererek.

Sonra Gümüş'e baktı. Ama Gümüş o sırada hiçbir şey anlamamış olan Dalgacı'ya, zar olayını anlatıyordu.

"Evet, biliyorum, boş tencerenin içinden bembeyaz bir güvercin çıkaracaksın," dedi Tıngır.

"Güvercin mi? Daha neler... Güvercini nereden çıkarmamı istiyorsun salak!" dedi Dırdır.

"Televizyonda bir sihirbaz vardı, her yerden güvercinler çıkarıyordu. Salak sensin," dedi Tıngır.

"Zaten istesem bile tencereden güvercin çıkarmaya hakkım yok. Annem evin içinde hayvan istemiyor. Ufak bir sıçan getirdiğim gün olay çıktı. Peki kim salakmış efendim?" dedi Dırdır.

"Yazık. Ben güvercini çok severim. Biraz ufak olur, ama yanında bezelyeyle çok lezzetlidir. Tıpkı tavuk gibi," dedi Lüplüp.

"Sensin salak! Kimin salak olduğunu şimdi anladın mı?" dedi Tıngır, Dırdır'a.

Dırdır'ın annesi o sırada içeri girdi. Bana kalırsa kapının ardından bizi dinliyordu. Bize uslu durmamızı ve köşedeki lambaya dikkat etmemizi söyledi. Odadan çıkarken bayağı sıkıntılı görünüyordu.

"Zar gibi tencerenin de mi dibi yok?" diye sordu Dalgacı.

"Evet öyle," dedi Gümüş.

"Yani hilesi var," dedi Sırım.

Dırdır o zaman çok öfkelendi. Arkadaş olarak beş para etmediğimizi, artık bize sihirbazlık numaralarını göstermeyeceğini söyledi. Surat asmaya koyuldu. Kimse de bir daha ağzını açmadı.

Dırdır'ın annesi koşarak geldi.

"Ne oluyor? Sesinizi hiç duymuyorum!" diye bağırdı.

"Suç onlarda! Numaralarımı göstermeme izin vermiyorlar," dedi Dırdır.

"Bakın çocuklar. Eğlenmenize bir şey demiyorum, ama uslu durmak zorundasınız. Yoksa sizi evlerinize yollarım. Şimdi alışverişe çıkmalıyım. Göreyim sizi, çok uslu oturun ve büfenin üstündeki saate dikkat edin."

Dırdır'ın annesi hepimize baktı, gözlerini tavana dikti, hayır dermiş gibi başını salladı ve dışarı çıktı.

"Şimdi şu beyaz topa iyi bakın. Birazdan onu yok edeceğim," dedi Dırdır.

"Bunda da hile var mı?" diye sordu Sırım.

"Tabii, cebine sokacak," dedi Gümüş.

"Hayır işte. Onu bal gibi yok edeceğim," diye bağırdı Dırdır.

"Yok canım. Yok etmeyeceksin. Cebine sokacaksın dedik ya," dedi Gümüş.

"Topu yok edecek mi etmeyecek mi?" diye sordu Toraman.

"İstesem bal gibi yok edebilirim işte. Ama istemiyorum. Çünkü siz artık benim arkadaşlarım değilsiniz. Annemin hakkı var, barbarsınız siz!"

"Ben ne demiştim? Topu ancak bir sihirbaz yok eder. Bir gariban değil," dedi Gümüş.

Dırdır o zaman çok bozuldu, tokadı yapıştırmak için Gümüş'e doğru koştu. Gümüş bundan hiç hoşlanmadı. Sihirbaz kutusunu tuttuğu gibi yere attı. Küplere binmişti Gümüş. Dırdır'la birbirlerini tokatlamaya başladılar. Biz çok gülüyorduk. O sırada Dırdır'ın annesi geldi. Olanlar pek hoşuna gitmemişti anlaşılan.

"Herkes evine! Hemen!" diye bağırdı.

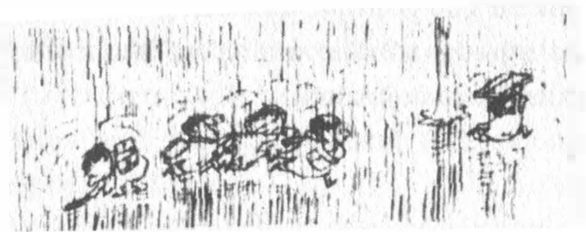
Biz de evlerimize döndük.

Kıyak bir gün geçirdik, ama ben gene de hayal kırıklığına uğradım. Dırdır'ın sihirbazlık numaralarını görmek isterdim doğrusu.

Yağmur

Ben yağmuru, çok hızlı yağdığı zaman pek severim. Çünkü o zaman okula gitmem, evde oturur elektrikli trenimle oynarım. Ama bugün yeterince yağmıyordu. Okula gitmek zorunda kaldım.

Aslında biliyor musunuz, yağmur her zaman eğlencelidir. Başımızı kaldırır, yağmur damlalarını içmek için ağzımızı açarız, su birikintilerinin içinde yürürüz, suya tekmeler savurarak arkadaşlarımızı

ıslatırız, olukların altından geçeriz. Su, gömleğinizin içine girdi mi, üşürsünüz tabii. En iyisi, olukların altından, sıkıca iliklenmiş bir yağmurlukla geçmektir. Ama yağmurun tek tatsız yanı şu: Islanmayalım diye teneffüste bahçeye çıkmamıza izin vermiyorlar.

Sınıfta elektrik ışığında çalışıyorduk. Çok tuhaftı.

Benim en çok sevdiğim şeylerden biri de, camın üstünde aşağıya varmak için yarışan damlaları izlemektir. Onları birer ırmak sanırsınız.

Sonra zil çaldı. Öğretmen, "Şimdi aranızda konuşabilirsiniz, ama yaramazlık yok," dedi.

Hepimiz bir ağızdan konuşmaya başladık. Büyük gürültü oldu. Sesimizi duyurmak için çok yüksek sesle bağırmamız gerekiyordu.

Öğretmen içini çekti, kalktı, koridora çıktı, kapımızı açık bırakıp öteki öğretmenlerle söyleşiye girişti.

Öteki öğretmenler, bizimki kadar şirin değildir. Bu yüzden öğretmenimizi pek kızdırmamaya bakarız.

"Çocuklar, top oynayalım mı?" diye sordu Toraman.

"Çıldırdın mı? Öğretmen kıyameti koparır, hem sonra kesinlikle bir cam kırarız," dedi Sırım.

"Öyleyse pencereleri açalım," dedi Tıngır.

Bu çok parlak fikirdi.

Hepimiz pencereleri açmaya gittik. Elleriyle kulaklarını tıkayıp tarih dersini gözden geçiren Çarpım dışında. Deli bu Çarpım!

Pencereleri açtık. Çok hoştu. Rüzgâr sınıfa doğru esiyordu. Sular yüzümüze çarpıyordu. Çok eğleniyorduk.

Sonra bir çığlık duyduk. Öğretmen sınıfa girmişti.

"Çıldırdınız mı siz? Hemen kapatın şu pencereleri!" diye bağırdı.

"Öğretmenim, top oynayacaktık," diye açıkladı Tıngır.

Öğretmen, top oynamamızın kesinlikle söz konusu olmadığını, hemen pencereleri kapatmamızı, yerlerimize geçmemizi söyledi.

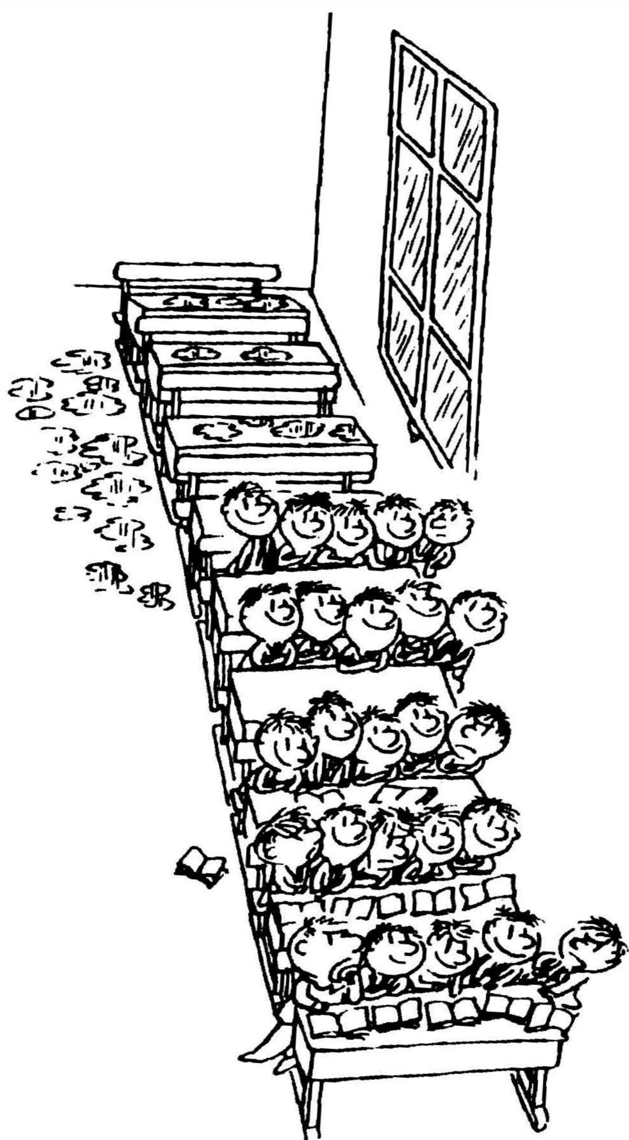
Ama pencerelerin kenarındaki sıralar çok ıslanmıştı. Her ne kadar suyun yüzünüze çarpması matrak olsa da, suyun üstüne oturmak hiç hoş değildir.

Öğretmen, kollarını havaya kaldırdı, çekilmez olduğumuzu ve kuru sıralara sıkışmamızı söyledi. Tabii o zaman biraz patırtı koptu. Çünkü herkes oturacak yer arıyordu. Bazı sıralarda beş kişi oturuyorduk. Oysa bir sırada üç kişiden çok oldunuz mu çok sıkışırsınız.

Ben, Sırım, Toraman ve Dalgacı'yla oturuyordum.

Sonra öğretmen cetveliyle sırasına vurdu, "Susun!" diye bağırdı.

Kimse bir daha ağzını açmadı. Tarih dersini gözden geçirmeyi sürdüren ve hiçbir şey duymayan Çarpım dışında. Zaten Çarpım, sırasında tek başına otu-

ruyordu. Çünkü sınavlar dışında kimse öğretmenin bu pis kuzusunun yanına oturmak istemez.

Sonra Çarpım başını kaldırdı, öğretmeni gördü, sustu.

"Artık sesinizi duymak istemiyorum. Tek yanlışınızı görürsem, acımasız olacağım. Anlaşıldı mı? Şimdi sessizce, daha akıllıca bir biçimde sıralara dağılın."

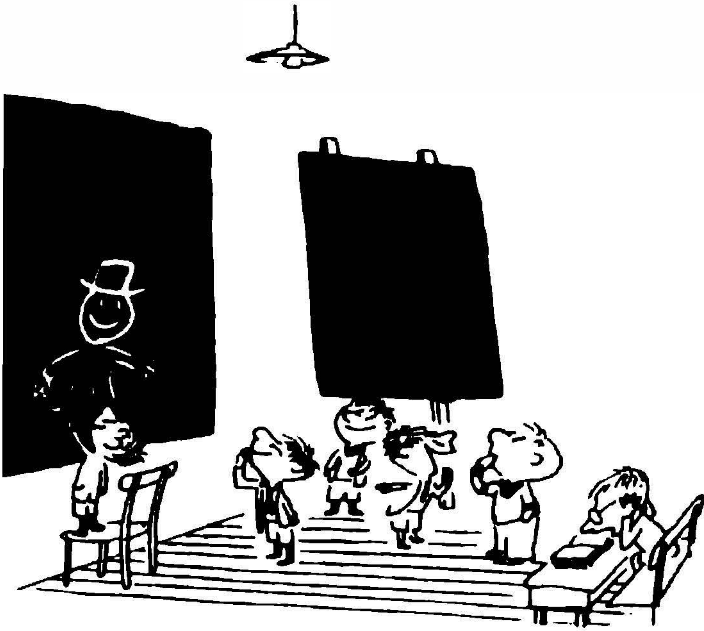
Hepimiz ayağa kalktık.

Hiç konuşmadan yer değiştirdik. Soytarılık yapmanın sırası değildi, öğretmen dışarı çıkarken çok öfkeli görünüyordu. Ben, Gümüş, Dırdır, Dalgacı ve Lüplüp'le birlikte oturdum. Eski yerimizde pek rahat edememiştik çünkü.

Lüplüp korkunç yer kaplar ve her yere ekmek kırıntıları döker.

Gümüş kalktı, karatahtanın önüne gitti, tebeşirle bir adam çizdi. Adam, burunsuz olmasına karşın çok matraktı. Sonra Gümüş, resmin altına "Dırdır hıyarın tekidir" diye yazdı. Hepimiz çok güldük. Hâlâ dersini gözden geçiren Çarpım'la Dırdır dışında tabii. Dırdır kalktı, Gümüş'e bir tokat atmaya gitti. Gümüş tabii kendini korudu. Hepimiz daha yeni ayaklanıp bağırmaya başlamıştık ki, öğretmen koşarak geldi. Yüzü kıpkırmızı, gözleri kocaman olmuştu. En aşağı bir haftadan beri onu bu kadar kızgın görmemiştim. Tahtayı gördüğünde, daha da beter oldu.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu öğretmen.

"Gümüş," dedi Çarpım.

"Pis muhbir, şimdi sana tokadı yapıştırırım!" diye ağırdı Gümüş.

"Yaşa Gümüş! Vur!" diye bağırdı Dırdır.

O zaman korkunç bir şey oldu: Öğretmen fena alde sinirlendi, cetveliyle birçok kez sırasına vurdu.

Çarpım ağlayıp bağırıyordu. Kimsenin kendisini evmediğini, bunun haksızlık olduğunu, herkesin endisini sömürdüğünü, öleceğini, annesine babası-a bizleri şikâyet edeceğini söyledi.

Herkes ayaktaydı. Herkes bağırıyordu. Çok eğle-iyorduk.

"Oturun! Son kez söylüyorum, oturun! Sesinizi duymak istemiyorum! Oturun!" diye bağırdı öğretmen.

Oturduk. Ben, Sırım, Dırdır ve Tıngır'la aynı sıradaydım.

Müdür sınıfa girdi.

"Ayağa kalkın!" dedi öğretmen.

"Oturun!" dedi müdür.

Müdür bize baktı, sonra öğretmene döndü:

"Burada neler oluyor? Öğrencilerinizin bağrışmalarını bütün okul duydu. Olacak şey değil! Hem sonra neden her sırada dört-beş kişi var? Öteki boş sıralar ne oluyor? Herkes sırasına dönsün!" dedi müdür.

Hepimiz kalktık. Ama öğretmen, Müdür'e ıslanan sıraların öyküsünü anlattı. Müdür çok şaşırmış göründü. "Peki, tamam," diyerek eski yerlerimize yeniden dönmemizi söyledi. Ben, Lüplüp, Dalgacı, Sırım, Tıngır ve Toraman'ın yanına oturdum. Ama hiç rahat edemedik. Müdür, parmağıyla karatahtayı işaret etti, "Bunu kim yaptı? Çabuk söyleyin!" dedi.

Çarpım'ın konuşmasına fırsat olmadı. Gümüş ayağa kalktı, ağlayarak, bunun kendi suçu olmadığını söyledi.

"Pişmanlık duymak ve gözyaşı dökmek için artık çok geç dostum," dedi Müdür, "Çok kötü yoldasın. Bu yolun sonu zindandır, haberin olsun. Ama ben, seni kaba sözler kullanmaktan, arkadaşlarına hakaret et-

mekten caydırmasını bilirim. Bu tahtaya yazdığını beş yüz kere defterine yazacaksın, anlaşıldı mı? Sizlere gelince... Artık yağmur dindi, ama siz bugün hiçbir teneffüste bahçeye inemeyeceksiniz. Disipline saygı

ne demekmiş öğrenirsiniz. Öğretmeninizin gözetimi altında sınıfta oturacaksınız!"

Müdür gidince Gümüş ve Dırdır'la sıramıza oturduk. Öğretmenin gerçekten çok tatlı olduğunu, kendisini bazen deli etmemize karşın, bizi gene de çok sevdiğini söyledik birbirimize. Çünkü bugün bahçeye inemeyeceğimizi öğrenince, hepimizden çok o üzüldü!

Doktorlar

Bu sabah okulun avlusuna girdiğimde Gümüş bana doğru geldi. Canı çok sıkkındı. Büyükler aralarında konuşurlarken duymuş: Bugün okula doktorlar gelip röntgen çekeceklermiş.

Sonra öbür arkadaşlar geldi.

"Şakadır," dedi Sırım. "Büyükler hep böyle şakalar yaparlar."

"Şaka olan ne?" diye sordu Tıngır.

"Bu sabah doktorların gelip bize aşı yapacağı," dedi Sırım.

"Sence doğru değil mi?" dedi Tıngır merakla.

"Doğru olmayan ne?" diye sordu Dırdır.

"Doktorların gelip bizi ameliyat edeceği," dedi Tıngır.

"Ama ben istemem!" diye bağırdı Dırdır.

"İstemediğin ne?" diye sordu Toraman.

"Apandisitimi almaları," dedi Dırdır.

"Apandisit nedir?" diye sordu Dalgacı.

"Ufakken benden aldıkları şey. Bu yüzden doktorlarınız bana vız gelir," dedi Lüplüp ve güldü.

Sonra gözetmenimiz Karagöz, zili çaldı. Sıra olduk. Hepimiz kara kara düşünüyorduk; sırıtmakta olan Lüplüp'le dersini gözden geçirdiği için hiçbir şey duymamış olan Çarpım dışında tabii.

Sınıfa girdiğimizde öğretmen, "Çocuklar, bu sabah doktorlar gelecek," dedi.

Konuşmasını sürdüremedi, çünkü Çarpım birden yerinden fırladı.

"Doktorlar mı?" diye bağırdı. "Doktora gitmek istemiyorum! Doktora gitmeyeceğim işte! Şikâyet edeceğim! Hem zaten doktora gidemem, hastayım!"

Öğretmen, cetveliyle sırasına vurdu, Çarpım ağlarken, o da konuşmasını sürdürdü:

"Paniğe kapılmak, bebekler gibi davranmak için hiçbir neden yok. Doktorlar yalnızca röntgenlerinizi çekecekler, göreceksiniz, hiç acımaz ve..."

"Ama," dedi Lüplüp, "bana apandisitlerimizi alacaklarını söylediler. Apandisitleri almalarına bir diyeceğim yok, ama röntgen çekeceklerse iş değişir!"

"Apandisitler mi?" diye bağırdı Çarpım ve yerde yuvarlandı.

Öğretmen kızdı, yine cetveliyle masasına vurdu, Çarpım'a coğrafyadan sıfır almak istemiyorsa (coğrafya dersindeydik çünkü) rahat durmasını, ilk konuşanı okuldan kovdurtacağını söyledi. O zaman kimse ağzını açmadı, öğretmen dışında.

"Röntgen, yalnızca ciğerlerinizin ne durumda olduğunu görmeye yarayan bir resimdir," dedi öğretmen. "Daha önce röntgen çektirmişsinizdir. Olay çıkarmanıza gerek yok, bu yöntemle hiçbir yere varamazsınız."

"Ama öğretmenim, benim ciğerlerim..." diye başladı Dalgacı.

"Ciğerlerinizi rahat bırakın da gelin biraz yurdumuzdaki akarsulardan söz edelim," dedi öğretmen.

Dalgacı, daha yeni duvarın dibine gitmişti ki, sınıfa Karagöz girdi.

"Sıra sizin sınıfta han'fendi," dedi Karagöz.

"Çok iyi," dedi öğretmen. "Şimdi sessizce sıra olun."

"Cezalılar da mı?" diye sordu Dalgacı.

Ama öğretmen, onu yanıtlayamadı, çünkü Çarpım gene ağlamaya, zırlamaya başladı; hiçbir yere gitme-

yeceğini, daha önce haber vermedikleri için evden bir tezkereyle gelemediğini, yarın kesinlikle tezkere getireceğini söyledi. Elleriyle sırasını tutuyor, her yana tekmeler savuruyordu.

Öğretmen, içini çekti ve Çarpım'ın yanına gitti.

"Bana bak Çarpım," dedi. "Yemin ederim ki korkacak bir şey yok. Doktorlar sana dokunmayacaklar bile. Göreceksin ne eğlenceli olacak. Doktorlar kocaman bir kamyonla geldiler. Kamyona küçük bir merdivenle biniliyor. İçi de düşünemeyeceğin kadar güzel. Hem sonra söz, uslu durursan aritmetikten seni sözlüye kaldıracağım."

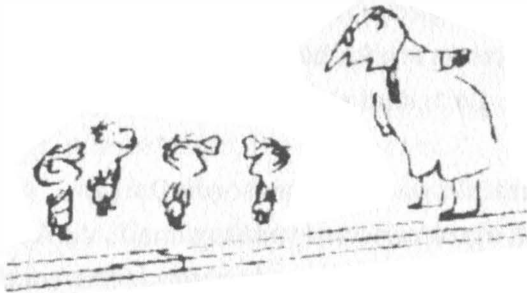
"Kesirler üstüne mi?" diye sordu Çarpım.

"Evet," dedi öğretmen.

Çarpım, sırasını bıraktı, tir tir titreyip alçak sesle durmadan "hu hu hu" diye sesler çıkararak bizimle sıraya girdi.

Avluda, sınıflarına dönen büyüklerle karşılaştık.

"Hey! Acıyor mu?" diye sordu Gümüş.

"Müthiş!" diye yanıtladı bir büyük. "Batıyor, yakıyor, deliyor. Kocaman bıçaklarla çalışıyorlar, her yer kan içinde."

Büyükler, gülerek uzaklaştılar.

Çarpım, yerlerde yuvarlandı ve fenalık geçirdi. Karagöz, onu kucaklayıp revire götürmek zorunda kaldı.

Okul kapısının önünde kocaman beyaz bir kamyon duruyordu, içine binmek için arkada ufak bir merdiven, ön yanında da inmek için ikinci bir merdiven vardı. Çok hoş. Müdür, beyaz önlüklü bir doktorla konuşuyordu.

"İşte size sözünü ettiğim çocuklar," dedi müdür.

"Merak etmeyin Müdür Bey," dedi doktor. "Biz alışığız. Onların fiyakası bize sökmez. Her şey sessizlik ve huzur içinde geçecektir."

Sonra korkunç sesler duyduk: Karagöz, Çarpım'ı kolundan tutmuş, sürükleyerek geliyordu.

"Bundan başlasanız iyi olur. Biraz sinirli bir çocuk," dedi Karagöz.

Doktorlardan biri Çarpım'ı kucakladı. Çarpım, onu tekmeleyip duruyordu. Kendisini hemen bırakmalarını, daha önce doktorların kendisine hiç dokunmayacaklarını söylediklerini, herkesin yalancı olduğunu, polise şikâyet edeceğini söyledi.

Sonra doktor, Çarpım'la birlikte kamyona bindi. Önce içeriden çığlık sesleri, sonra da kalın bir sesin,

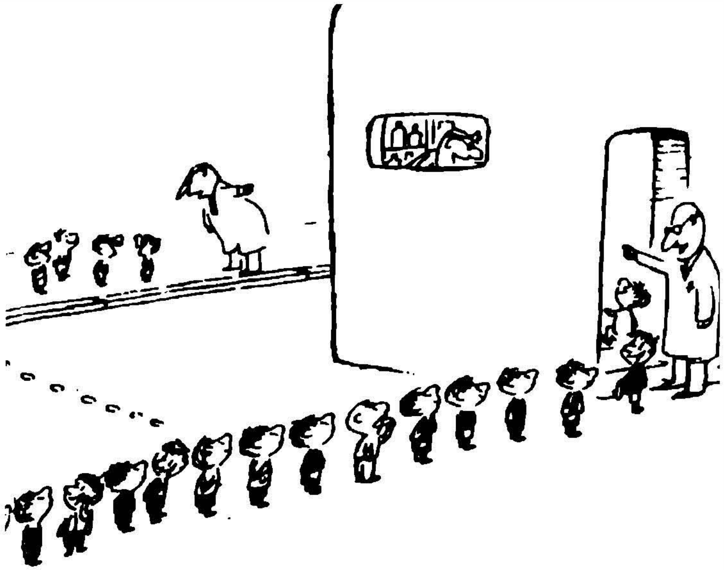

"Kıpırdama. Yoksa seni hastaneye götürürüm!" dediğini duyduk. Sonra yine "hu hu hu" sesleri geldi, Çarpım'ın gülerek yan kapıdan çıktığını gördük. Çarpım hemen okula koştu.

"Peki," dedi doktorlardan biri, yüzünü silerek. "Şimdi, ilk beş, ileri! Küçük erkekler gibi."

Kimse kıpırdamayınca, doktor beş kişiyi işaret etti.

"Sen, sen, sen, sen ve sen."

"Neden biz? Neden o değil?" diye sordu Gümüş, Lüplüp'ü işaret ederek.

"Yaaa," dedik, Sırım, Dalgacı, Dırdır ve ben.

Lüplüp, "Doktor, sen, sen, sen, sen ve sen, dedi. Sizi gösterdi, beni değil. Sen, sen, sen, sen ve sen gitmelisiniz. Ben değil."

"Öyle mi? Sen gitmezsen o da, o da, o da, o da, ben de gitmeyiz," diye yanıtladı Gümüş.

"Bu maskaralık daha çok mu sürecek?" diye bağırdı doktor. "Haydi, binin. Biraz çabuk olun."

Biz bindik. Kamyonun içi çok güzeldi. Doktorlardan biri adlarımızı yazdı, gömleklerimizi çıkarttılar, bizi bir camın önüne dizdiler, sonra bittiğini, gömleklerimizi giyebileceğimizi söylediler.

"Kamyon çok kıyak," dedi Sırım.

"Küçük masayı gördün mü?" dedi Dalgacı.

"Bunun içinde yolculuk etmek müthiş keyifli olmalı," dedim.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu Dırdır.

"Hiçbir şeye elinizi sürmeyin!" diye bağırdı doktorlardan biri. "Hemen inin! Acelemiz var! Hadi güle güle... Hayır! Oradan değil, oradan değil!"

Ama Gümüş, Dalgacı ve Dırdır, arka merdivenden inmeye başlamışlardı bile. Kamyona binen öteki arkadaşlar yüzünden biraz karışıklık çıktı. Arka kapıda duran doktor, önden gelip yine kamyona binmeye çalışan Sırım'ı durdurdu, daha önce röntgen çekilip çekilmediğini sordu.

"Hayır, röntgeni çekilen benim," dedi Lüplüp.

"Adın ne?" diye sordu doktor.

"Sırım," dedi Lüplüp.

"Yok canım," dedi Sırım.

"Hey siz, ön kapıdan binmeyin!" diye bağırdı bir doktor.

Doktorlar çalışmalarını sürdürdüler. Arkadaşlar kamyona binip iniyordu. Lüplüp bir doktora, apandisitinin daha önce alındığını, bu nedenle kamyona binmesinin gereksiz olduğunu anlatıyordu. Sonra kamyonun şoförü başını pencereden çıkardı, çok geç kaldıklarını söyledi ve, "Gaza basabilir miyim?" diye sordu.

"Gazla!" diye bağırdı kamyonun içinden bir doktor. "Bütün çocukların röntgeni çekildi. Lüplüp adındaki çocuk dışında. O da bugün okula gelmemiş olmalı."

Kamyon gitti. Kaldırımda Lüplüp'le tartışan doktor, "Hey, beni bekleyin, beni bekleyin!" diye bağırdı.

Ama kamyondakiler onu duymadılar. Belki hepimiz birden bağırdığımız için.

Çok öfkeliydi doktor. Oysa doktorlar ve biz ödeşmiş sayılırdık. Onlar da bir arkadaşımızı götürmüştü çünkü: Gümüş kamyonun içinde kalmıştı.

Kitapla ilgili düşüncelerim:

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ
8
9
10
11
+

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK SATRANÇ OYNUYOR

6

Kale yuvarlanır, at düşer, piyon fırlar...
Pıtırcık'ın oynadığı satranç bu kadar olur!

Pıtırcık, trencilik ya da otomobilcilik oynamak için Lüplüp'ün evine gidiyor, ama Lüplüp'ün babası onlara satranç oynatıyor. Zevkli bir oyun, ikisi de çok seviyor. Gerçi ortalık biraz dağılıyor, ama olsun. Top sahasında daha zevkli olabilir. Sonracığıma, açık havada dolaşıyorlar, sınıfça radyo programına katılıyorlar, okul çıkışında kamp kuruyorlar. Hayatları çok hızlı, bazen Pıtırcık bile yoruluyor.

ISBN 978-975-510-007-4

CAN ÇOCUK

16.00 TL